Interviu cu profesorul universitar Mihai Răzvan Ungureanu, președintele partidului Forța Civică

În 25 de ani, România a fost transformată într-un popor care a ajuns să aștepte miracole

Am cunoscut mulți oameni care nu mai au încredere în nimeni | **PAGINILE 8-9**

www.opiniastudenteasca.ro /opiniaveche telefon: (0746) 230 032 e-mail:redactia@opiniastudenteasca.ro

REPORTAJ INFORMARE ATITUDINE

FONDAT 1974

opinia studențească

● Anul XLIII ● 12 - 18 mai 2014 ● IAȘI ● Nr. 484 ● GRATUIT ● 5000 de exemplare ● apare lunea

FESTUDIS și-a cunoscut anul acesta studenții

Festivalul Studențesc FESTUDIS a reunit în cea de-a XIV-a ediție 32 de asociații și ligi de la universitățile ieșene, care între 5 și 11 mai au desfășurat activități recreative, sportive sau de divertisment. Spre deosebire de ediția trecută, în acest an nu s-au schimbat doar structura festivalului și locul de desfășurare, ci s-a pus accentul și pe cunoașterea și socializarea între membrii ligilor și asociațiilor participante. Astfel, fiecare eveniment nu a mai fost organizat de o singură ligă sau asociație studențească, la fel ca în anii anteriori, ci de cel puțin două sau trei. Festivalul a fost deschis ca în fiecare an cu Parada organizațiilor, care a avut loc luni, 5 mai. | **PAGINA 3**

Cele mai originale asociații și ligi de la paradă au fost premiate.

ACADEMIA DE GARDĂ

Universitatea Tehnică duce fotbalul românesc peste hotare

● echipa Politehnicii a cîștigat o competiție organizată de Ministerul Educației Naționale. | **PAGINA 2**

POVEȘTI FĂRĂ TIMBRU

Cinci zile în Varșovia, printre zimbri, zei și cefe late

● de la palmierul din centru pînă în orașul vechi, o poveste cu un olandez, un italian, cîteva brazilience și doi români | **PAGINILE 10-11**

CAP ÎN CAP

Ucraina și visul lui Putin pentru o Novorussia

● comunitatea nu are deocamdată la îndemînă instrumente care să gestioneze favorabil situația | **PAGINA 13**

DE PE SCENA IAȘULUI

Drama Traviatei, consumată într-o explozie de opulență

● în viziunea regizorului Beatrice Rancea, balurile din înalta societate a Parisului secolului al XVIII-lea se aseamănă cu petrecerile contemporane din cluburi. | **PAGINA 12**

LUMEA PE JAR

Episcopul Anton Durcovici, ridicat la cinstea altarelor

Pe 17 mai, la stadionul municipal, va avea loc la Iași ceremonia de beatificare, | **PAGINA 4**

EDITORIAL

Ridicăm Europa!

Așa de tare ne mai bate vîntul acesta anti-european, tocmai de ziua Europei. Suflă puternic dinspre Rusia, trece prin USL și se lipește de ecranele publicului țintă al Antenei 3. Mai țineți minte „noțiunea" aceea de euro-sepcticism? De șapte ani, de cînd ne-am integrat în Uniunea Europeană tot stă scai de noi și de mințile noastre de români, parcă mereu băgată ca un cui (așa, nu se știe de cine și cum). Deși ni s-au deschis granițele și ne plimbăm prin Europa după bunul plac, deși am benficiat de fonduri pentru proiecte de cercetare sau de burse pentru studii ori de capital pentru a începe afaceri, ne botoșim și ne simțim Cenușărese. Ne jignește un MCV și ni se umflă pieptul că nu sîntem luați în seamă prin mai marile structurile europene. Trecînd de dihotomia identitate europeană – identitate națională (atît de mult tatonată, de la discursuri științifice, la prelegeri publice) și la „dramele" pe care le implică, ajungem la nostalgii comuniste de tipul „atunci era mai bine". Tot felul de vox-pop-uri studii și statistici indică faptul că românii cred că se trăia mai bine în comunism. Ce este halucinant este că inclusiv cei născuți după 1989 împărtășesc aceeași părere. Nu pot să nu mă întreb de unde această falsă nostalgie la cei de prea tineri ca să aibă cum gîndi așa, de ce libertatea pentru care unii s-au luptat doare, de ce mai degrabă am îndoi spinarea pentru siguranța zilei de mîine sau pentru un loc de muncă oarecum căldicel în loc să fugim în lumea largă?

Ne dăm foc la valiză gîndind așa și făcînd mereu alegeri politice păguboase. Rîdem, ne batem joc, îi discreditățm pe toți, dar votăm cu Elena Băsescu și cu Gigi Becali. Pentru acest „sezon" de europarlamentare, iar o luăm la mișto. Partidele nici măcar nu s-au mai obosit pentru campanie și au ales o firmă de advertising probabil low cost sau chiar și-a bătut anume joc de ei. De la „Europa în fiecare casă" (PDL), „Mîndri că sîntem români" (PSD), „Apărăm România ta" (PNȚCD), „Ridicăm România" (PMP) și „Votează cu suflet de român" (PPDD) avem mai degrabă niște campanii anti-europene și ultra-naționaliste. În fața acestei bătăi de joc, însă noi dăm nici mînă, zîmbim sau nu ne pasă. Însă acest ridicol e un factor reprezentativ și de decizie, cîtă vreme noi privim înspre Antenele care ne gîdilă să invidiem China sau Rusia (sau, de ce nu, Coreea de Nord). Și chiar și ultra-naționalismul acesta e o formă de ipocrizie, cîtă vreme rîdem cu poftă la glumele despre noi înșine, despre lenea noastră de a rupe bariera invizibilă dintre noi și ceilalți, de a accesa fonduri europene și de a face ceva ca să ne schimbăm destinul acesta implacabil de popor surghiunit și batjocorit istoric, de tot felul de popoare. Da, Europa a deschis și granițele pentru căpșunari și e „responsabilă" (sic!) și de exodul creierelor – studenți, medici, savanți și „lepre". Ea nu ne vrea de fapt, dar ne-a primit așa de politețe. Noi am plecat că n-am avut de ales sau stăm din aceleași motive, nemulțumiți. Fiindcă e cool să fim hateri și de Ziua Europei nimic nu e mai cool decît să fim euro-sceptici. Hai că e mai bine așa! ■

Laura PĂULEȚ
director
laura.paulet@opiniastudenteasca.ro

Opinia studențească
Numărul 484 | 12 - 18 mai 2014

Studenții vor reprezenta țara la un campionat european.

Universitatea Tehnică duce fotbalul românesc peste hotare

Echipa Politehnicii a cîștigat o competiție organizată de Ministerul Educației Naționale.

de Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

Echipa de fotbal a Universității Tehnice „Gheorghe Asachi" din Iași (TUIAȘI) va reprezenta anul acesta România la o competiție inter-universitară internațională, după ce a cîștigat un concurs național organizat la Bucureşti de Ministerul Educaţiei Naţionale. În semifinala campionatului, echipa TUIAȘI a învins cu 3-2 echipa Universității „Alexandru Ioan Cuza" din Iaşi şi în finala jucată cu Universitatea Națională de Educaţie Fizică şi Sport Bucureşti a cîştigat în prelungiri cu 2-1.

„Am depășit două universități care fac sport de performanță, iar asta nu ne poate face decît mîndri. Aparent, pasiunea a învins de data aceasta. E ca și cum ne-ar fi învins ei la inginerie. Performanța este și mai notabilă mai ales că am avut doar o lună să ne pregătim, timp în care universitatea le-a oferit acces studenților la terenurile de sport și la celelalte facilități disponibile", a declarat ing. Bogdan Budeanu, directorul Direcției Servicii Studenţeşti a TUIAȘI.

Echipament nou pentru politehniști

Între 31 iulie - 8 august, echipa de fotbal a TUIAȘI urmează să participe la Campionatul European de Fotbal, ca reprezentantă a României. „Li se va deconta studenților transportul, mîncarea și cazarea și vor primi în plus 17,5 euro pe zi. Mă bucur că universitatea a înțeles importanța acestui eveniment și a ajutat încă de la început. Am cumpărat echipament în valoare de 10.000 de lei, jambiere, șorturi, dar și traininguri și genți, pentru ca studenții să poată purta numele instituției și în afara terenului de sport. Pe viitor, chiar dacă poate visăm prea departe, am vrea să ajungem în divizia C", a mai adăugat directorul Direcției Servicii Studențești.

TUIAȘI și-a organizat echipa de fotbal la sfîrștul lunii martie a acestui an. Cei 11 jucători plus încă pe-atîtea rezerve au fost selectați dintr-un lot de aproxmativ 80 de studenți care s-au prezentat la două rînduri de preselecții. Studenții care au participat la această competiție vor avea cazarea asigurată în următorul an universitar și vor avea acces la toate facilitățile Bazei Sportive din cadrul TUIAȘI. ■

AM AUZIT CĂ...

La vînat de carii

Odată cu apropierea examenelor finale, studenții de la Medicină Dentară și-au dat seama că au rămas în urmă cu practica. Ca să recupereze, și-au luat la braț niște pancarte și le promit tuturor voluntarilor să le rezolve problema cariilor „moca". Doar că, ceea ce probabil nu știu „norocoșii" e că studenții nu vor fi asistați de vreun profesor, singura asigurare fiind cea din categoria „pe încredere".

De campanie

Încă de vineri s-a văzut în Iași că sîntem în plină campanie electorală. Au fost concerte aproape la fiecare colț de stradă, iar elevi strînși de pe la licee și îmbrăcați în culorile vreunui partid au împărțit pliante și alte materiale cu fețe de candidat. Asta pînă se văd partidele cu voturile în urne. Următorul circ va veni în oraș la alegerile viitoare.

Filme mute pentru studenți orbi

Luni seara, imediat după parada organizațiilor din cadrul FEstudIS, pe fațada Casei de Cultură a Studenților s-au proiectat filme mute. A fost o inițiativă frumoasă și de lăudat însă spectatorii au cam lipsit. Ce le trebuie studenților filme clasice cînd la mall rulează The Amazing Spider-Man 2 sau Nymphomaniac.

Specialiștii în dermatologie, în conferință la Iași

La întîlnire s-a discutat despre noutățile în domeniu.

de Liza CÎRJĂ | liza.cirja@opiniastudenteasca.ro

Peste 500 de specialiști au participat la cea de-a XX-a ediție a Conferinței de Dermatologie „Zilele Gheorghe Năstase", care a avut loc între 8 – 10 mai, la Hotel International. Printre invitații speciali ai acestei ediții s-au numărat John Katsantonis, director al Departamentului de Dermatologie la Spitalul General din Pireu, Guido Cappare care face parte din Asociația Italiană de Medici care se ocupă cu Terapia Anti-Îmbătrînire și Aleodor Andea, profesor asociat de Patologie și Dermatologie la Universitatea Michigan Health System. Acesta din urmă a absolvit Universitatea de Medicină și Farmacie „Victor Babeș" din Timișoara, în 1995.

„Prin acestă conferință am încercat să reunim toate noutățile din ultimul an din domeniul dermatologiei. Avem noutăți din punct de vedere terapeutic și al lanțului fiziopatologic în mai multe afecțiuni dermatologice" a precizat conf. dr. Laura Gheurcă Solovăstru, președintele conferinței.

Tema ediției din acest an a fost „Excelență în dermatologie" și a tratat subiecte privind noutățile din domeniul dermatologiei, iar în cadrul conferinței au avut loc *workshop-uri* aplicate, studii clinice, prezentări, traininguri și simpozioane.

Această reuniune științifică a fost organizată de comitetul „Zilele Gheorghe Năstase" (ZGN) în parteneriat cu Societatea Română de Dermatologie (SRD), Universitatea de Medicină și Farmacie „Gr. T. Popa" (UMF) din Iași, Uniunea Dermatologilor Ieșeni și Spitalul Județean de Urgențe „Sf. Spiridon" din Iași. Evenimentul a fost organizat în memoria profesorului Gheorghe Năstase, acesta fiind cunoscut pentru contribuția adusă la dezvoltarea dermatologiei românești. ■

Cele mai multe cadre didactice premiate au fost de la „Cuza".

14 Profesori Bologna au fost aleși de la universitățile ieșene

de Iulian BÎRZOI | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

108 profesori din toată țara au fost premiați săptămîna trecută în cadrul celei de-a șaptea ediții a Galei Profesorului Bologna. Dintre aceștia, opt sînt de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza", cinci de la Universitatea de Medicină şi Farmacie „Grigore T. Popa" şi unul de la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi" din Iaşi. În total, au fost nominalizate în jur de 700 de cadre didactice.

În primă instanță, studenți de la toate universitățile de stat din România și-au nominalizat profesorii preferați pe site-ul www.profitari.ro. Între 28 februarie - 2 martie, aproximativ 100 de studenți din Bucureşti, Iaşi, Cluj-Napoca şi Timişoara au participat la ateliere de formare unde au învățat metodologia de evaluare a profesorilor nominalizați iar mai apoi „au participat incognito la cursurile profesorilor nominalizaţi şi i-au întrebat pe ceilalţi studenţi cum li se pare profesorul respectiv. Ulterior, şi-au dezvăluit identitatea şi au discutat şi cu profesorul, să afle părerea lui despre învăţământul centrat pe student precum şi metodele de predare pe care le foloseşte" a declarat Cristi Popescu, vicepreședinte relații internaționale al Alianței Naționale a Organizațiilor Studențești din România (ANOSR). Printre criteriile de alegere a Profesorului Bologna s-au numărat relația pe care o are profesorul cu studenții, cît de obiectiv este acesta în evaluare, metodele de predare, precum şi recunoaşterea academică atît pe plan național cît şi internațional.

Evenimentul a fost organizat de către ANOSR, Sindicatul Studenților din Facultatea de Cibernetică, Statistică și Informatică Economică (SiSC) și Asociația Studenților în Contabilitate și Informatică de Gestiune (ASCIG). ■

ȘTIRI PE SCURT

Alegerile europarlamentare văzute de la „Cuza"

În Sala Ferdinand aa Universității „Alexandru Ioan Cuza", din Iași (UAIC) a avut loc marți, 6 mai, începînd cu ora 10.00, conferința „Alegerile europarlamentare și perspectivele U.E. în perioada 2014-2019", în Sala Ferdinand a UAIC.

Printre invitații la dezbatere s-au numărat lect. univ. dr. Ionel Boamfă, de la Facultatea de Geografie, lect. univ. dr. Romeo Asiminei, de la Facultatea de Filosofie și Științe Social-Politice, prof. univ. dr. Daniel Șandru, de la Universitatea „Petre Andrei" din Iași și Paul Matei, coordonator la Centrul Europe Direct din Iași. Aceștia le-au vorbit studenților despre evoluția Parlamentului European, sisteme de vot și alegeri europarlamentare.

Evenimentul a fost organizat de Facultatea de Filosofie și Științe Social-Politice în parteneriat cu Centrul Europe Direct Iași. (**A.O.**)

Istoria a fost adusă din licee la universitate

Liceenii de la școlile din Moldova au participat pe 10 mai la cea de-a a IV-a ediție a Concursului „Istoria în licee", care a avut loc la Facultatea de Istorie a Universității „Alexandru Ioan Cuza" (UAIC) din Iași.

Competiția a avut două probe, dintre care una scrisă și una orală, iar cerințele au fost atît din programa școlară, cît și dintr-o tematică specială, inspirată de împlinirea a 100 de ani de la izbucnirea Primului Război Mondial.

„Au participat 68 de elevi, asta însemnînd 17 echipe a cîte patru elevi plus un profesor coordonator. Cei care au participat au fost elevi din zona Moldovei, din Bacău, Neamț, Suceava și chiar din Vrancea", a precizat Alexandru Baltag președintele Ligii Studenților de la Istorie.

Concursul a fost cîștigat de echipa formată din liceenii Colegiului Colegiul„Costache Negruzzi" din Iași, iar Liceul Petru Rareș din Piatra Neamț și Colegiul „Mihai Eminescu" din Iași au obținut mențiuni.

Competiția a fost organizată de Facultatea de Istorie din cadrul UAIC și Liga Studenților de la Istorie. (**A.M.**)

Cele mai originale organizații de la paradă au fost premiate.

FESTUDIS și-a cunoscut anul acesta studenții

O noutate a acestei ediții au fost activitățile de socializare între membrii asociațiilor și ligilor participante.

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Festivalul Studențesc FESTUDIS a reunit în cea de-a XIV-a ediție 32 de asociații și ligi de la universitățile ieșene, care între 5 și 11 mai au desfășurat activități recreative, sportive sau de divertisment. Spre deosebire de ediția trecută, în acest an nu s-au schimbat doar structura festivalului și locul de desfășurare, ci s-a pus accentul și pe cunoașterea și socializarea între membrii ligilor și asociațiilor participante. Astfel, fiecare eveniment nu a mai fost organizat de o singură ligă sau asociație studențească, la fel ca în anii anteriori, ci de cel puțin două sau trei.

Festivalul a fost deschis ca în fiecare an cu Parada organizațiilor, care a avut loc luni, 5 mai, începînd cu ora 19.00. Organizațiile s-au întîlnit pe espalanada Palatului Culturii și au mers în fața Casei de Cultură a Studenților (CCS), unde au fost premiate cinci dintre acestea. Astfel, primul loc a fost ocupat de Asociația Studenților și Absolvenților de la Facultatea de Construcții și Instalații(ASAFCI), locul al doilea de Liga Studenților Economiști (LSE), iar locul al treilea de Asociația Studenților și Absolvenților Hidrotehniști Iași (ASAH). Premiile de orginalitate au fost acordate Ligii Studenților de la Facultatea de Mecanică și Ligii Studenților de la Automatică și Calculatoare (LSAC). „Ca în fiecare an a contat să fie cît mai numeroși, cît mai gălăgioși, creativi și originali sau să demonstreze că au spirit organizatoric. De exemplu, cei de la Facultatea de Mecanică, au venit cu propriile mașini tunate și reconstruite, iar cei de la Automatică și Calculatoare au venit îmbrăcați în roboței din carton, cu monitoare pe cap", a declarat Roxana Rotariu, coordonator FESTUDIS.

Unul dintre evenimentele care a avut ca scop interacțiunea dintre asociații și ligi a fost concursul de miss și mister care a avut loc marți, 6 mai și care a avut ca temă „Cupluri celebre de la Hollywood". La acesta au participat membrii de la Liga Studenților de la Electrotehnică (LSETH), Liga Studenților de la Istorie (LSI), Liga Studenților Economiști (LSE), Asociația Studenților și Absolvenților de la Asistență Socială (ASALT) și ASAFCI. Cîștigători au fost declarați Ariadna Ursache și George Iftimie de la ASALT, care i-au reprezentat pe Brad Pitt și Angelina Jolie.

Exerciții de socializare

La „Liga se combină" au participat opt organizații, care au prezentat scenete comice și momente muzicale, premiate la sfîrșit cu diplome. „O combinație amuzantă a fost între Asociația Moldavia și Asociația Studenților de la Chimie care au pus în scenă o piesă în care se clona mascota celor de la Moldavia, iar în final au rămas fără mascotă și trebuiau să caute alta", a mai adăugat Roxana Rotariu.

Un alt eveniment care a reunit majoritatea asociațiilor a fost „Tîrgul de ONG-uri", organizat în perioada 9 - 11 mai la Casa Pogor. În cadrul acestuia, organizațiile au fost prezente la standuri, au interacționat cu studenții și au desfășurat activități care să-i reprezinte. „De exemplu, cei de la Societatea Studenților de la Farmacie (SSFI) au făcut Automedicația, peste 300 de chestionare care vizau modul de administrare al pastilelor, cei de la Societatea Studenților Medicinești (SSMI) au luat tensiunea, iar cei de la Societatea pentru Psihologie (SPP) au făcut teste și au oferit îmbrățișări gratuite. Fiecare a încercat să facă activități care să țină de specificul lor", a adăugat coordonatorul festivalului.

Ediția din acest an a FESTUDIS s-a desfășurat la Casa de Cultură a Studenților și la Casa Pogor. ■

Acesta a discutat și despre tăierea teilor de pe Bulevardul Ștefan cel Mare.

Fostul premier, Mihai Răzvan Ungureanu, a disecat Europa la Iași

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Mihai Răzvan Ungureanu a susținut pe 9 mai o conferință în Aula Magna „Mihai Eminescu" a Universității „Alexandru Ioan Cuza" din Iași intitulată „Despre «sufletul» Europei". În prelegerea sa, fostul prim-ministru a explicat faptul că, prin contestarea Uniunii Europene, există riscul ca sufletul acesteia să se piardă. Suflet care, de altfel, Mihai Răzvan Ungureanu susține că l-a găsit implementat în bugetul Parlamentului European, avînd codul de identificare A3024, care presupune finanțarea tuturor conferințelor în care acest suflet al uniunii este amintit. „Oricît de ciudat ar părea, există sufletul Europei, acesta are un cod de identificare, A3024. Oricît de abstract ar fi este inclus la cheltuieli administrative în bugetul Parlamentului European, alături de mopurile, măturile și cîrpele cu care se șterge praful la instituție", a precizat acesta în deschiderea conferinței. Mihai Răzvan Ungureanu a precizat ulterior că Europa nu poate exista doar prin argumente legale sau prin fundamentul și stabilitatea financiară, trebuie să îi fie reprezentată și cultura, și spiritul.

Deși nu a făcut trimiteri sau referiri legate de campania electorală în discursul său, Mihai Răzvan Ungureanu a precizat că există la nivelul Uniunii Europene o anumită tendință ca la alegeri să apară în Parlament oameni cu o „gîndire xenofobică", care „vine dintr-un naționalism puternic și care va mîna uniunea din interior. Aceiași oameni care au aplaudat atunci cînd Federația Rusă a indexat Crimeea vor acum să destrame Uniunea", a precizat acesta.

Despre subiectul eventualelor tăieri ale copacilor marcați din Parcul Expoziției, Mihai Răzvan Ungureanu a declarat că nu poate fi în favoarea unui asemenea proiect. „M-am ridicat și împotriva tăierii teilor de pe Ștefan cel Mare, același lucru îl fac și pentru teii din Parcul Expoziției. Nu, un «nu» foarte ferm acestei desfigurări pe care o face Primăria. Voi fi dușmanul acestor manifestări indiferent cît de mult va însemna acest lucru", a declarat fostul premier. ■

Industria IT, reunită la Iași

Peste 1.000 de tineri au participat pe 10 mai la cea de-a XI-a ediție a CodeCamp, eveniment dedicat specialiștilor și pasionaților din industria IT.

La întîlnirea care a avut loc la Hotel Internațional, 37 de *speakeri* au vorbit despre software development, project management, limbaje de prgramare sau ultimele tendințe în tehnologie. Conferințele s-au desfășurat pe parcursul a șapte ore, începînd cu ora 11.00, în patru săli. Printre *speakeri* s-au numărat Corneliu Rimboiu, senior architect la Endava, Dragoș Rusu, senior software engineer la Softvision, Bogdan Grădinaru, software architect la Centric și Laura Savu, senior support engineer la Microsoft.

De asemenea, peste 20 de companii printre care s-au numărat și Microsoft, Continental, Endeva sau Teamnet au avut standuri de unde tinerii s-au putut informa despre oportunități în carieră, internship-uri sau locuri de muncă.

„Echipele noastre sînt mici și avem nevoie de oameni cu multă experiență. Dar din cînd în cînd putem să asimilăm și cîte o persoană-două care să învețe de la noi. De exemplu, aceasta este o perioadă care cel puțin pentru joburile în domeniul C++ sîntem deschiși să primim și oameni cu mai puțină experiență", a declarat Mihaela Costea, reprezentant al companiei Kings.

Alte posturi puse la dispoziție au mai fost cele de programator Java sau în domeniul aplicațiilor mobile.

„Industria IT din Iași se află într-o creștere foarte bună atît ca nivel de competență, cît și de diversitate a proiectelor și tehnologiilor utilizate", a menționat Radu Pavel, operations manager la YoungCulture.

Participanții au primit și cîte un bilet la concertul Byron din Underground Pub, din aceeași seară. CodeCamp mai are loc în orașele Cluj, Sibiu și Timișoara. (**I.B.**)

ȘAH-MAT

Ce te legeni, teiule?

Arborii din municipiu suferă de o molimă îngrozitoare: au crescut în Iași. Nu e vina lor, săracii. Ar fi putut să înverzească înzecit și liniștit în alte părți, dar soarta le-a purtat sămînța în Iași. Aici, prinși într-un joc grotesc de ambiție, orgolii instituționale, haos administrativ, birocrație sufocantă și-o eternă campanie electorală, se usucă. Pînă să îi tăiem, să-i marcăm, să-i ștanțăm sau ce le-a mai făcut administrația locală în ultima săptămînă, copacii Iașului mor că sînt prea mulți oameni care-și dau cu părerea despre ce ar trebui să se întîmple cu ei.

Cel mai nou capitol din sucombarea spațiilor verzi din Iași îl reprezintă un scandal născut după ce primăria a marcat 500 din copaci, din parcul Expoziției și Copou. Acum întrebarea este simplă: pentru ce? Primăria spune că-s marcați pentru verificări, autoritatea silvică susține că în toată ecuația ei au adus doar ștanța, o unitate din adminsitrația locală a pretins la început că vor fi tăiați, apoi că vor fi verificați și nici pînă astăzi nu s-a lămurit exact pentru ce au fost sluțiți. Deși, oficial, însemnarea lor de către Ocolul Silvic cu acea ștampilă roșie înseamnă, conform regulamentelor, tăiere.

Comedia neagră este, de fapt, tragică, pentru că exemplul teilor de pe Ștefan este limpede pentru acest haos administrativ: nu neam lămurit nici pînă astăzi dacă teii erau bolnavi, dacă nu se vedea arhitectura Palatului Culturii și a bisericilor de ei sau dacă nu se puteau organiza evenimente pe contracte grase pe acel pietonal. Poate blocau vederea din Primărie, încă nu știm. Și vocile celor care se pricep, teoretic, în domeniu contestă de fiecare dată deciziile, fără a oferi o soluție,

Cătălin HOPULELE
redactor-șef
catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

decît că lucrurile trebuiau făcute „altfel". S-au uscat mulți copaci după ce au fost toaletați. Cum trebuiau făcute lucrurile? Altfel. S-au tăiat teii de pe Ștefan, s-au marcat pentru tăiere cei din Expoziției. Cum trebuiau făcute lucrurile? Altfel. În tot acest tamtam copacii se usucă, salcîmii japonezi înfloresc, iar în locul lor, dacă e să ascultăm anumite bîrfe, se vor ridica „proiecte imobiliare".

Problema copacilor din Iași a fost mereu lipsa unui singur grădinar, iar ai noștri par a avea în dotare drujbe în loc de greble. E ca în fotbal, unde toată lumea care a cumpărat o pungă de semințe are licență de antrenor. Toți știm care ar trebui să fie soarta arborilor ieșeni, primarul îi face isterici, cretini sau bolnavi mintal pe cei care-și dau cu părerea, iar între timp Iașul se transformă încet-încet în deșert. Dar stați liniștiți, chiar dacă se ridică blocuri în Copou și Expoziției, putem să mergem oricînd pe tăpșanul verde din „inima orașului", la Palas. Acolo vom putea sta liniștiți, fiindcă în Iași nu se vor mai auzi drujbe. Salcîmii japonezi se pot tăia cu foarfecele. ■

Opinia studențească
Numărul 484 | 12 - 18 mai 2014

Episcopul de Iași, Anton Durcovici, ridicat la cinstea altarelor

Acesta va fi trecut în calendar pentru a fi sărbătorit pe 10 decembrie.

Pe 17 mai, la Iași, episcopul Anton Durcovici, care a murit declarîndu-și credința, în închisoarea din Sighet, va fi ridicat la rangul de Fericit. În tribunele stadionului municipal vor fi 15.000 de credincioși catolici din toată țara, iar în delegația oficială va fi și cardinalul Angelo Amato, venit de la Roma. Viața episcopului Durcovici a fost zbuciumată, fiind arestat pentru că ar fi „o piedică în drumul spre comunism” și murind după doi ani și jumătate de încarcere în condiții inumane la închisoarea de deținuți politici de la Sighet. Însă, înainte să fie înfometat și să își piardă luciditatea, episcopul ținea lecții de filosofie și organiza slujbe cu ceilalți deținuți, în ochii cărora a fost un model. Odată ajuns Fericit, Anton Durcovici își găsi locul în calendarele și inimile tuturor catolicilor din România, ca fiind un martir care și-a dat viața pentru credință.

200
voluntari vor ajuta la organizarea evenimentului

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Iunie, 1949. Într-o vară caldă, monseniorul Anton Durcovici venise la Dieceza din București și privea îngrijorat, într-o duminică, prin fereastra clădirii din capitală. În jurul clădirii Arhiepiscopiei s-au strîns cîțiva zeci de ofițeri ai Securității și cîteva mașini nemarcate. Înăuntru, monseniorul și clerul voiau să afle pe cine urmăresc. Cu o zi înainte să plece la Parohia Popești-Leordeni, unde trebuia să țină o slujbă de mir, mașina episcopală a demarat în trombă din curtea Arhiepiscopiei, cu portarul instituției înăuntru, care semăna leit cu monseniorul Anton Durcovici. Mașinile nemarcate au gonit după ea. Atunci, episcopul și-a dat seama că numele său era pe rabojul Securității.

Arestarea

Mărturiile despre felul în care a fost arestat episcopul de Iași, monseniorul Anton Durcovici, se contrazic în detalii, dar păstrează aceeași linie a evenimentelor. Preotul Vittorio a scris în cartea sa, „Pro memoria”, că monseniorul a conștientizat de pericolul împotriva sa și, ca să evite o percheziție a arhiepiscopiei, a pornit împreună cu părintele Rafael Friedrich la Popești-Leordeni. Alte mărturii vorbesc despre cum au fost opriți în timp ce mergeau cei doi kilometri pe jos de la capătul liniei de tramvai. Ofițerii Securității au încercat să îi bage forțat în mașini, părintele Rafael a vrut să-l protejeze pe monsenior dar a fost lovit cu un levier în cap.

Închisoarea

Doi ani și jumătate a rezistat monseniorul torturilor fizice și psihice din închisorile comuniste, alături de ceilalți deținuți politici. În timpul anchetei, pr. Iosif Gonciu povestește că i-a fost relatat la rîndul său că monseniorul a fost pus de către anchetatori să scrie toate predicile pe care le-a ținut credincioșilor cît timp a fost episcopi, pentru a se vedea dacă i-a îndoctrinat. „Mons. Durcovici se bucura într-un fel, pentru că au și necredincioșii posibilitatea de a citi lucruri sfinte. Nu-mi aduc aminte numele colonelului care mi-a povestit și nu cred că mai trăiește, dar îmi spunea că mons. Durcovici i-a lăsat cele mai bune impresii”, povestește părintele.

Monseniorul a fost întîi închis la Jilava, apoi la Sighet, locul unde a și murit. Pe lîngă interogarea violentă, bătai, înjosiri și înfometare, preoții care au stat în aceeași celulă cu Anton Durcovici povestesc că nici măcar nu erau lăsați să se roage împreună. „Restricțiile se tot înăspreau din partea politrucilor, am ajuns de ne-au intimidat să nu ne rugăm (priveau prin vizeta din ușă); atunci stăteam tăcuți în picioare, cu fața către perete; nici așa nu ne-au permis; mai pe urmă ședeam pe paturile noastre reculeși, în tăcere, ori pe șoptite rostind ce aveam de rostit”, scris episcopul Iuliu Hossu. Episcopul Alexandru Todea adaugă faptul că restricțiile au ajuns la un moment atît de mari încît exista riscul ca deținuții să fie bătuți și pentru simplu fapt că respirau. „Nu aveam dreptul nici la citit, nici la scris, nici cărți, nici ziare, nici creion, nici stilou, nici toc rudimentar de scris, nici cea mai mică bucățică de hârtie, nici carte de rugăciuni, nici Biblie, nici cărți de teologie, nici de literatură, nici de științe, nimic absolut nimic, nici contact cu familia, nici pachet, nici contacte cu alte camere; nici nu era permis să manifestăm că am știi că mai sînt și alții în închisoare”, spune acesta.

În notele de Securitate care i-au fost întocmite ulterior s-a văzut că motivul pentru care monseniorul a fost arestat a fost legat de faptul că era considerat „o piedică în drumul spre socialism”, un dușman al regimului și coordonat al rezistenței anticomuniste. De altfel, în închisoare, în ciuda bătăilor, episcopul a refuzat să renunțe la credință. Cît încă a putut să-și mai păstreze luciditatea, acesta le ținea deținuților cursuri de filosofie și teologie, și făcea planuri pentru continuarea mișcărilor de reformare ale bisericii în momentul în care avea să iasă din închisoare. „În ciuda tratamentului inuman și chiar diavolesc, el s-a simțit fericit în cercul episcopilor, frații săi de suferință. Se aprecia că el era omul care știa rezolvările pentru anumite probleme. Conducerea închisorii a remarcat acest lucru. Ura împotriva lui s-a arătat foarte repede prin cruzimile cu care a fost tratat. Nu mai avea chip de om, era bolnav peste măsură, părea cadavru ambulant”, a povestit pr. Johannes Baltheiser.

Moartea

Monseniorul s-a stins pe 10 decembrie 1951. Cînd starea acestuia de sănătate s-a înrăutățit, acesta a fost mutat, în noiembrie, într-o celulă unde a stat în izolare pînă cînd a murit. Cu ajutorul unui paznic care le era prieten, ceilalți preoți au reușit să meargă să mai vorbească cu el prin ușa celulei. Din cauza suferinței sale, nu putea să mănînce pîinea și marmelada pe care i-o dădeau ca rație așa că, prin intermediul pazncului, le trimitea altora cărora rația nu le era îndeajuns. Părintele Rafal Friedrich, cel care a încercat să îl apere atunci cînd a fost ridicat, a fost omul care i-a dat ultima dezlegare. Măturînd, în fața celulei, a șoptit în dreptul ușii „«Ego sum Friedrich» (ca eventualii ascultători să nu înțeleagă). Din interior a răspuns un glas slab: «Morior fame et siti. Da mihi absolutionem!» (Mor de foame şi de sete! Dă-mi dezlegarea!).”

Beatificarea

La dosarul de beatificare s-a lucrat 18 ani, procedura fiind una foarte complexă și cu multe elemente tehnice. Între 1997 și 1999 a avut loc un proces la nivelul Diecezei din Iași, în care s-au adunat toate informațiile despre viața episcopului, informații care să dovedească ce fel de viață a dus acesta și că moartea a fost cea a unui martir, în numele credinței. Din 1999 pînă în 2013 dosarul a stat la Roma unde s-au făcut verificări suplimentare, iar pe 31 octombrie, papa Francisc a autorizat Congregația pentru Cauzele Sfinților să promulge decretul prin care se recunoaște „martiriul slujitorului lui Dumnezeu Anton Durcovici”.

Ce înseamnă aceasta?

Practic, prin beatificare, episcopul este ridicat la rangul de sfînt. Acesta este doar primul pas pentru canonizare, care presupune că un creștin catolic „se află în slava cerească”, și este venerat în mod public în întreaga Biserica din toată lumea, fiind în rînd cu toți sfinții. Beatificarea e prima treaptă în drumul spre canonizare și se atribuie atunci cînd un creștin catolic care a murit martirizat sau care a „practicat toate virtuțile în chip eroic”.

Astfel, el este trecut în calendarul catolic, primind titlul de fericit, însă doar în comunitatea locală, în dieceză sau în țară, depinzînd de la caz la caz. În România a mai existat un singur caz de beatificare, monseniorul Vladimir Ghika, iar la liturghia de beatificare organizată la București, care a avut loc în august anul trecut, au fost prezenți aproximtiv 8.000 de creștini. Anul acesta, pe 17 mai, la Iași, pe stadionul municipal, 15.000 de catolici sînt așteptați la slujbă. Împreună cu ei, episcopul Anton Durcovici va primi recunoștința întregii dieceze și a întregii țări pentru lupta pe care a purtat-o în numele credinței. ■

15.000
credincioși

Sînt așteptați pe stadion, din dieceza din Iași, dar și din țară sau străinătate

2.500
tineri

800
ministranți

Pentru cei care vor să vină la Iași, dieceza a pus la dispoziție un tren special, Adjud-Bacău-Roman-Iași, cu bilete mai ieftine.

Cercetătorii din toate colțurile lumii își fac drum către Statele Unite ale Americii

Pentru bursele Fulbright pot aplica atît studenții care vor să obțină o diplomă de master sau de doctor, cît și profesorii care vor să predea într-o universitate din Statele Unite.

Înainte de 1989, singurele modalități de schimb academic ale profesorilor și cercetătorilor din România le-au reprezentat bursele Fulbright, printre puținele acceptate de către stat. Cu o istorie de 54 de ani pe teritoriul țării noastre, programul inițiat acum 68 de ani de Statele Unite ale Americii și-a păstrat importanța și valoarea academică pînă în ziua de astăzi. În prezent, se pot înscrie studenți și profesori din cele 155 de state partenere, din domenii precum artele vizuale, ştiinţele naturii, matematică, inginerie şi tehnologie, excepţie făcînd doar medicina. Celor acceptați li se cere doar dorința de a studia și de a împărtăși cu ceilalți cunoștințele pe care le au.

Anual sînt acordate aproape 2000 de burse persoanelor de pe toate continentele.

de Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

Statele Unite finanțează anual în jur de 1.800 de burse de studiu Fulbright pentru studenții și profesorii din străinătate, inclusiv din România, care vor să obțină o diplomă de master sau de doctor de la o universitate americană, oferind anual mai bine de 1,3 milioane de dolari în acest scop. Aceștia au posibilitatea de a preda sau studia în universitățile americane, în funcție de programul pentru care au aplicat.

> Bursele de studiu sînt acordate în aproape toate domeniile, inclusiv artele vizuale, ştiinţele naturii, matematică, inginerie şi tehnologie, excepţie făcînd medicina.

„Aceste burse au fost cele mai importante burse înainte de ’89 și erau singura posibilitate de a vedea care este mersul într-un anumit domeniu. În lumea academică este foarte important contactul cu cercetători străini și cu specialiști străini pentru a nu te plafona și pentru a veni cu viziuni noi. Odată cu apariția burselor europene s-a putut observa o scădere a interesului pentru bursele Fulbright, însă asta pentru că era mai comod să călătorești în spațiul european”, a declarat prof. univ. dr. VasileIșan, rectorul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC)

Fulbright pentru toate domeniile

Bursele de studiu sînt acordate în aproape toate domeniile, inclusiv artele vizuale, ştiinţele naturii, matematică, inginerie şi tehnologie, excepţie făcînd medicina. Aceste burse de studiu sînt acordate studenţilor din Africa, Estul Asiei şi Pacific, Europa şi Eurasia, din Orientul Mijlociu şi Africa de Nord, restul Americii şi din Sudul şi Centrul Asiei, termenul limită pentru aplicații variind între lunile februarie - octombrie pentru anul universitar următor. Dosarele de candidatură trebuie să conțină diploma de licență, masterat sau doctorat, în funcție de programul ales și trei scrisori de recomandare, fiind necesare și cunoștințe de limba engleză.

„Întreaga procedură de selecție este una extrem de simplă și logică. În funcție de tipul candidaturii există o perioadă de depunere a dosarelor. Acestea sînt evaluate de specialiști în domeniu – de regulă Fulbright alumni din țară sau străinătate. La mai puțin de două luni de la încheierea perioadei de depunere a candidaturilor, cei selectați participă la un interviu la sediul Comisiei Fulbright din București. Acolo, aceștia trebuie să își susțină candidatura, să explice necesitatea formulării și modul în care experiența căpătată va avea impact asupra societății românești”, a explicat asist. univ. dr. Andrei Ștefancu de la Facultatea de Construcții și Instalații a Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași.

Criteriile de selecție diferă, însă, în funcție de țara de proveniență a candidatului. În program sînt incluse 155 de state de pe Glob. În România, care participă la aceste schimburi bilaterale din 1960, selecția candidaților a fost gestionată pînă în 1993 de Ambasada SUA la București, iar din 1993 a fost înființată Comisia Fulbright Româno-Americană. Aceasta hotărăște cine va primi burse de studiu și cercetare în universități din SUA și care cetățeni americani vor beneficia burse de studiu și cercetare în universitățile din România.

Alocație familială pentru profesorii români

Fulbright oferă cinci tipuri de burse, care acoperă costul unui an academic, transportul internațional, asigurarea medicală și o alocație pentru cărți și materiale educaționale. Unul dintre programe este Fulbright Student Award, destinat studenților, care se desfășoară pe parcursul unui an. În cadrul acestuia sînt acordate burse pentru studii de masterat sau cercetare la universități din Statele Unite ale Americii. Bursele vizează toate domeniile educaționale exceptând medicina clinică și se adresează studenților în an terminal, absolvenților, masteranzilor, doctoranzilor și cercetătorilor români.

„Ocazia de a intra în contact cu mediul academic și cu societatea americană a fost bulversantă pentru mine. Mi-a schimbat semnificativ și ireversibil sistemul de valori, și nu mă refer aici doar la temele de cercetare, ci și la modul de lucru, la interacțiunea dintre colegi, la relația student – profesor sau la conduita academică. Întreaga filozofie a sistemului american, percepută la nivel personal, se bazează în primul rînd pe foarte multă muncă, pe corectitudine și pe disponibilitatea și dorința continuă de a te îmbunătăți. Cred că bursa Fulbright marchează începutul maturității mele din punct de vedere profesional”, a declarat asist. univ. dr. Andrei Ștefancu.

Profesorii, în schimb, pot opta pentru programul Fulbright Senior Award, care se adresează cercetătorilor și profesioniștilor din mediul public și privat din România, cu diplomă de doctorat sau echivalent al acesteia, care doresc un stagiu de cercetare și predare la universități din SUA. Acestea pot fi de minimum trei luni şi maximum șase luni, posesorul bursei primind și o primă de instalare, iar în cazul în care bursierul va fi însoțit de familie, cel puțin 80% din perioada stagiului Fulbright acesta va beneficia și de o alocație pentru familie. Ca și în cazul Fulbright Student Award, bursa acoperă toate domeniile de studiu, exceptînd medicina clinică. „Au fost plecați cu această bursă foarte mulți profesori de la Universitatea «Alexandru Ioan Cuza» din Iași și aceștia formează o comunitate importantă a universității noastre. Noi avem tendința să trăim într-un sistem închis și de aceea este foarte important să ne consultăm cu omologi din străinătate, iar la întoarcere s-a văzut că aceștia au împrumutat din stilul dinamic de predare american și evaluarea obiectivă pe care o au aceștia”, a mai adăugat rectorul UAIC.

> În program se pot înscrie studenţii din Africa, Estul Asiei şi Pacific, Europa şi Eurasia, din Orientul Mijlociu şi Africa de Nord, restul Americii şi din Sudul şi Centrul Asiei.

Hubert H. Humphrey Fellowship reprezintă un alt tip de burse, care se adresează celor interesați de domeniul economic și de administrare a afacerilor. Mai sînt, de asemenea, și bursele Fulbright Scholar-in-Residence și Summer Institutes for European Leaders, care însă nu sînt burse integrale.

Pe lîngă acestea, Fulbright oferă burse de studii și dezvoltare profesională și studenților americani, aceștia avînd posibilitatea de a pleca într-una din cele 155 de țări partenere ale programului.

Anna Sherod din Los Angeles, acum lector Fulbright în vizită la Universitatea București, unde predă un curs de etică globală și-a împărtășit experiența sa în România pe un grup de discuții destinat studenților străini din România. „Am avut noroc să merg doar la școli private întreaga viață, de la o școală cu o singură încăpere din Tsuchiura, Japonia, la Liceul Luteran din California, pînă la Universitatea Pepperdine. Am fost binecuvîntată să fac parte din două culturi diferite o mare parte din viața mea – copilăria în Japonia și tinerețea în Statele Unite. Am învățat lecții diferite din fiecare mediu în care am trăit, dar cel mai important, am asimilat diversitatea experienței umane și sînt dornică să explorez și alte perspective asupra lumii. Îmi place să interacționez și să descopăr noi dimensiuni interculturale, lucru pe care vă sfătuiesc să îl faceți și voi”, a declarat aceasta.

Programul Fulbright este unul dintre cele mai prestigioase programe de schimburi culturale, științifice și educaționale desfășurat de Statele Unite ale Americii în întreaga lume, demarat în 1946, iar pe teritoriul României 14 ani mai tîrziu. ■

Opinia studențească
Numărul 484| 12 - 18 mai 2014

De Ziua Europei, Rusia bate la ușă

Pe 9 Mai, mai multe instituții europene și-au deschis porțile cetățenilor din statele membre. În aceeași zi, în fiecare dintre cele 28 de țări ale Uniunii Europene s-au organizat evenimente și serbări de amploare. Însă, festivismul de anul acesta al lui 9 Mai a fost răscolit de evenimentele din Ucraina care-l pun pe Putin în fața uniunii. Acum, mai mult ca niciodată, Rusia seamănă perfect cu hărțile amuzante care circulă pe Internet. Un porc umflat, cu rîtul în pămînt, gata să răscolească teritoriile din jur și astfel să zdruncine „Unitatea în Diversitate" apărută încă din 1953.

Pe centura Europei, fără boli venerice

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Salut, numele meu este România. Sînt o țară frumoasă, tînără, scăldată de rîuri și fluvii năprasnice, adăpostită de munți falnici, îmbrăcată de codri răcoroși și pămînt mănos. Păcat de oamenii care-mi răpun pădurile și-mi otrăvesc izvoarele, dar nu fățărnicia lor îmi răscoală, astăzi, simțurile. De 9 mai, mă simt ca într-un bordel. De fapt, dacă stau și mă gîndesc, toată viața am fost așa. „Poarta de intrare în Europa", mi se spunea atunci cînd pămînturile-mi erau împărțite și asuprite de turci, tătari și țari. Dinspre vest îmi ziceau să fiu puternică, dar trăgeau toți din toate părțile de mine, unii să mă tăvălească, alții să fiu tăvălită, doar ca să nu ajungă tăvălugul la ei.

Astăzi, sînt frontiera... Nu. Centura Europei. Și a Uniunii, și a continentului, și a NATO. După ce s-a năpustit peste Ucraina, Rusia se apropie de mine, dar toată lumea spune că ea, de fapt, bate la poarta Europei. Și da, fie că se apropie de Chișinău, Tiraspol sau Cernăuți, diplomația, relațiile externe și împărțeala oamenilor mi-e indiferentă. Se apropie, de fapt, de mine.

Așa că sînt pusă din nou, cum am fost de pe vremea cnezatelor, la tampon. Stau pe centură și claxonează tiriștii la mine, iar pești îmi sînt țări prea departe ca să le pese cu adevărat ce s-ar putea întîmpla cu munții, rîurile și codrii mei. Iar pe pămîntu-mi se naște un alt bordel. Unul în care oamenii strigă Europa, aleșii strigă România și toți se uită pe sub preș la Rusia. Mă tem că unitatea-mi fragilă, care n-a strîns încă un secol, e pe cale să fie năruită, și eu nu mă pot opune. Aș vrea să mă scufund ca Atlantida. Păcat de oamenii care-mi răpun pădurile și-mi otrăvesc izvoarele. N-am cum să-i las și să nu-i iau cu mine. ■

Fetița cu chibrituri dă foc Ucrainei

de Iulian BÎRZOI|
iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Rusia vrea război, însă nu-și dorește să fie cunoscută drept puterea care a strigat „foc!". Se joacă, în schimb, cu chibriturile și atunci provoacă cîte o tragedie. Tot mai multe detalii încep să iasă la suprafață din incendiul petrecut acum două săptămîni în Odessa, în care peste 40 de oameni și-au pierdut viața. Flăcările au izbucnit în interiorul Casei Sindicatelor, unde oamenii disperați încercau să coboare pe cordoane improvizate din haine, sau să sară pe schelele aduse în apropierea clădirii de către cei de afară. Nu a fost un accident, însă nici acum nu se știe sigur cine este vinovat.

Din primele știri și rapoarte reiese că pe 2 mai, în timpul unei manifestări pașnice a naționaliștilor ucraineni, un grup de militanți pro-ruși au deschis focul asupra acestora și au ucis patru persoane. Mai apoi, ca să se răzbune, zeci de partizani ucraineni de dreapta i-au încolțit pe pro-ruși în Casa Sindicatelor după ce mai întîi le-au incendiat una dintre tabere. Reacțiile au fost dintre cele mai diverse. Rusia s-a declarat „indignată" de aceste violențe și a arătat cu degetul autoritățile pro-occidentale. Pro-rușii incendiați erau „neînarmați și fără apărare", spune presa moscovită.

Totuși, „The Economist" își pune mai multe întrebări care rămîn fără răspuns. Printre acestea, de unde au apărut cocktail-urile molotov cu care cele două tabere s-au războit, de ce au ales pro-rușii să intre în Casa Sindicatelor de unde au continuat să tragă cu arma sau de ce aceștia din urmă nu au încercat să scape din clădire odată ce în interior izbucnise incendiul. Explicații nu se găsesc nici pentru pozele de după incendiu în care se regăsesc persoane incinerate doar în zona capului și a umerilor, restul corpului și al hainelor fiind intacte. Și nici pentru civilii executați cu arma sau cu gîturile rupte „profesionist".

În tot acest timp, UE asistă mută la ce se întîmplă în propria-i curte, iar singura putere care se face auzită mai bine pe fundal este SUA. Așă că poate în cîteva luni nu vom mai vorbi de Europa, ci de „Eurusia". ■

> După ce s-a năpustit peste Ucraina, Rusia se apropie de mine, dar toată lumea spune că ea, de fapt, bate la poarta Europei. Și da, fie că se apropie de Chișinău, Tiraspol sau Cernăuți, diplomația, relațiile externe și împărțeala oamenilor mi-e indiferentă.

Cu P. în turbincă

de Iulia CIUHU |iulia.ciuhu@opiniastudenteasca.ro

De Ziua Europei, eu i-aș cumpăra continentului pe care m-am trezit o turbincă uriașă în care să încapă Putin și toți acoliții săi. M-aș tăvăli de rîs să-i văd pe jumulitorii oamenilor nevinovați prinși într-un sac strîns la gură, în care să primească aer cu porția și asta doar atunci cînd s-ar tăvăli de durere și-ar striga în gura mare „nu mai pot, nu mai fac, dați-ne drumul și plecăm în lumea noastră fără s-o mai amărîm pe a voastră".

Ar fi măcar o dreptate simbolică pentru cei cărora le-au fost călcate, violate și sugrumate teritoriile, țările, orașele, casele și familiile. Cînd bunică-mea îmi povestea, în vacanțele pe care mi le petreceam la ea, cum militarii ruși au năvălit în sat, în curtea părinților săi și în casa lor, abia mai puteam respira. Mă furnica pe șira spinării de fiecare dată cînd îi imita pe ruși. „Babușca, fete, fetele unde sînt?" îi spuneau nemiloșii străbunicii-mele în timp ce ea îi mințea tremurînd că nu are. Fetele în schimb stăteau pitite într-un oboloc vechi în șandrama.

Rușii intrau și acolo să verifice, însă se mulțumeau cu plăcintele găsite pe sub niște zdrențe, special „ascunse" de bătrîna care-și ocrotea fetele cu prețul vieții. Alte tinere însă nu scăpau și terminau violate ca de sălbatici. Poveștile bunicii mele se petreceau acum 60 de ani. Azi rușii sînt și mai însetați de sînge. Rup capete, incendiază probe și provoacă haos. De Ziua Europei, Ucraina și-a numărat rănile peste care mare comunitate continentală a pus pansamente subțiri. Odinioară, erijîndu-se în ocrotitorul lumii ortodoxe, Rusia a ținut în chingile sale Europa de Est mai bine de patru decenii. Acum îngerul căzut la începutul anilor '90 vrea iar să-și redeschidă aripile și să se înalțe spre cer. Și noi, europenii, nu strigăm la unison: „Pașol, na turbinca, Rusia!", pentru ca Putin și cu toți ai lui să vadă iadul pe pămînt. ■

Revanșă fără drept la replică

de Cătălina DOBROVICEANU |
c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

În colțul din dreapta, Sergey rînjește ca un vulpoi și face din ochi, în timp ce arbitrul îi pronunță numele și K.O-urile. De cealaltă parte a arenei, Aleksandr privește în pămînt și-și mestecă în gînd amintirile în care îi apare chipul adversarului. Au gust de venin și iz de cianură. S-a mai luptat cu el acum cîțiva ani într-un meci pe care Aleksandr l-a cîștigat. Nu a fost o luptă de la egal la egal, pînă atunci Sergey conducea în clasamente, iar croșeul lui era nemilos cu toți cei care ajungeau să-l privească în ochi, în ring. A fost mereu arogant, impulsiv și orgolios. De puține ori a cunoscut înfrîngeri și, atunci cînd coroana îi era luată, se asigura că va avea ocazia să-și ia revanșa.

După meciul de-atunci dintre cei doi, lui Aleksandr i-a trebuit mult timp să își revină. A intrat în strînsoarea adversarului pînă aproape a rămas fără suflare, dar a reușit să îl pună la pămînt. Acum nu știe dacă va mai reuși. Cînd caută răzbunare, Sergey luptă ca un leu împotriva unei haite întregi. În minte are doar centura învingătorului și se agață de ea cu pumnii încleștați, care țîșnesc precum o izbitură de tun.

Nu are remușcări, nu ascultă de nimeni, îi sfidează pe toți și trișează. Îl vede pe Aleksandr ca pe-un subordonat care a îndrăznit să se răzvrătească împotriva lui, așa că trebuie pus la zid. Doar arbitrul îl poate opri să nu-l doboare de tot, căci Sergey nu ține cont de reguli.

Lui Aleksandr nu îi e neapărat teamă, nu știe exact cum s-o numească. Simte în tîmple un țiuit ca un ecou al celor pe care adversarul i-a pus la pămînt, de parcă i-ar striga că nu are nici o șansă, că mereu iese învingător. Începe meciul. Arbitrul le lasă cale liberă, prima lovitură a primit-o, se ridică, ripostează, simte un tun în plex, se prăbușește. Știa doar că Sergey mereu iese învingător. ■

Navetiștii își tîrîie zilnic năduful pe aceleași șine

Pentru o pîine cinstită, muncitorii se trezesc cu noaptea în c

Pe oamenii din trenurile care circulă pe distanțe scurte îi leagă un trecut împreună. Unii dintre ei se știu de o viață, alții au intrat în echipă doar de cîteva săptămîni, dar deja se simt navetiști sadea. Dimineața sînt tăcuți, abia așteaptă să ajungă la muncă fără să întîrzie și din cînd în cînd aruncă privirea peste ceas. După-amiaza, cînd se termină programul, navetiștii sînt ca niște gîști gălăgioase. Își aduc aminte ce-a făcut vecinul ieri, se miră de alegerile vestimentare ale oamenilor care trec pe coridor și de cele mai multe ori sparg semințe și beau bere. Oamenii care vin de pe șantier după o zi întreagă de spart betoane au chef de glume. Nu se mai necăjesc din cauza hainelor mozolite, ci se așteaptă tăcuți sau gălăgioși să ajungă acasă.

După ce urcă în tren, cei mai flămînzi scot merindele pe banchetă.

Salopetele se pun la masă

de Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

În trenul Iași-Dorohoi, de la ora 16.45, poți găsi loc pe un scaun doar dacă ajungi din timp și-ți faci loc cu coatele printre mulțimea care se adună buluc la ușă. Sau dacă nu-ți pasă că te murdărești lipindu-te de hainele șantieriștilor care se întorc acasă plini de var, praf și vopsea. Cu fețele obosite, muncitorii abia își tîrîie bocancii rupți iar ochii le sticlesc. Au grijă de asta barmanii de la cele cîteva crîșme din gară și vînzătoarele de la chioșcurile cu bere.

Nici dacă ai reușit să urci în tren nu e sigur că prinzi vreun loc. Fiecare echipă își are locul ei, fiecare grup are un anumit tabiet și nu ezită să salte pe nimeni de pe scaun, dacă acesta a încălcat teritoriul. Cea mai veche formație de șantieriști stă în primul vagon, în locul în care scaunele sînt puse față în față. Acolo pot juca cărți și nici nu sînt foarte mulți care să le deranjeze jocul. Nea Costică e responsabil cu rezervarea locurilor. Micuț de statură, gras și mereu roșu în obraji, sparge semințe continuu, aruncîndu-le din gură cu efect, ca Mărgelatul. Este din Hlipiceni și seara îl mai aduce acasă cu căruța moș Vasile, bunicul meu, care vine adesea înaintea navetiștilor la gară. Costică face naveta zilnic, trezindu-se la cinci dimineața, și ajunge acasă după 18.00. S-a obișnuit așa, „că e mai bine lîngă copii și nevastă decît să îngheț printr-o baracă de tablă", îi spune el bunelului Vasile cînd acesta îi plîngea de milă.

În urma lui Costică vine de obicei un bărbat arțăgos, mereu nebărbierit, murdar de ulei și vaselină. Coboară la Halta Iacobeni și face parte din echipa de jucători care se strînge mereu în primul vagon, înarmați cu semințe și bere la PET. „Haide ăi, pune masa", se răstește unul dintre ei la cel mai tînăr care se ridică sprințar și așază două genți una lîngă alta peste ultimul număr din Libertatea. Nea Costică scoate atunci cărțile vechi și unsuroase și le împarte tăcut și atent. Între jocuri se plimbă din mînă în mînă paharele cu bere și se dau drumul glumelor și bancurilor deocheate.

În fiecare gară prin care trece trenul, acesta își mai scutură din pasagerii ascunși în trupul de metal, ca un cîine lung ce încearcă să scape de purici. Din opt, numărul jucătorilor tot scade pînă la Hlipiceni. Nea Costică e ultimul care coboară agale pe scările din fier. Se uită atent în stînga și-n dreapta, poate găsește vreo ocazie. Pînă în capătul satului mai are de mers! ■

Personal, prefer călătorii care dorm

Iulia CIUHU | iulia.ciuhu@opiniastudenteasca.ro

La etaj, pe partea dreapta, locul de la geam e al meu. Roxana, Iuliana, Andreea, Bogdan sau Răzvan mai știu că scaunul meu trebuie să fie neapărat în sensul de mers, pentru că altfel o să mă panichez că ajung la Vaslui în loc să cobor la Pașcani, sau că mă duc la Suceava, deși am bilet pentru Iași. Vinerea, cînd merg acasă, este imposibil să nu mă întîlnesc cu unul dintre ei pentru că în cele două vagoane sînt numai o sută de locuri la etaj, iar noi toți preferăm să ne hlizim la înălțime. Noi, plus alte cîteva sute de muncitori, elevi, studenți și cerșetori care la ora patru după-amiaza își încheie programul de lucru în oraș și se întorc acasă, în satele de lîngă Iași.

„Ia și întinde aici în mușter parizerul. Sau poate vrei o ceapă?", spune tare Lămâița, mai întîi soțului, apoi băiatului, pe urmă nepotului și după prietenelor așezate pe locurile de vizavi. Țiganii, care or să coboare în vreo jumătate de ora în Budăi, mușcă toți din bucata rîncedă de carne la kilogram și rîd zgomotos de ce se mai aude în sat. Cutare a fost prins cu vecina în pat și atunci soțul încornorat i-a movat ochiul, altul a împrumutat de la Lică a lu' Cană vreo 300 de Euro și a plecat miercurea trecută în Italia, la frații săi. Familia Lămâiței chicotește pe seama sătenilor din Budăi, dar și restul călătorilor zîmbește pe sub mustăți cînd aude cîte ceva trăsnit. Totuși, echipa de patru muncitori care fac interioare pentru o firmă de construcții din oraș este de neclintit de la șeptica. Se opresc numai cînd termină un rînd de joc și atunci scot de sub scaun un pahar de plastic de 250 de ml pe care îl umple ochi cu bere Bucegi. De patru ori, paharul trece din mînă în mînă și este dat peste cap. Pe urmă, bărbații revin la joc, își mai înjură șeful cînd își amintesc ce le-a făcut săptămîna trecută sau fluieră ca la stînă cînd trece pe coridon cîte o tinerică cu pantaloni mulați.

Fetele sînt luate la ochi și de un naș bătrîior care după ce compostează biletul mai trece de zece ori pe la ele ca să le întrebe dacă îl au. „L-ați compostat mai devreme", spune Andreea, iar el continuă cu șicanele. "Nu-mi amintesc să vă fi controlat. Aș fi ținut minte ochii dumneavostră cu siguranță", răspunde moșul, verificînd iar biletul și apoi strîmbîndu-și fața ca și cum ar cocheta pe ascuns cu colega mea. „M-ai bine i-ar face moartea cu ochiul la hodorog", își varsă năduful studenta, pîndindu-l pînă în capătul vagonului, să vadă dacă nu cumva mai deranjează vreo domnișoară. Mai departe, însă, nașul nu are succes la tinerele și-l înhață un bețiv pus pe scandal care mai că-l ia la pumni pentru că-i cere legitimația de călătorie. Dar trenul intră în Tîrgu Frumos, cetățeanul turmentat coboară și odată cu el întreg vagonul se eliberează de-o povară grea. Sus, rămîn doar studenții și elevii din zona Pașcaniului care s-au aciuat cu toții la etaj. De acolo, cei care au coborît se văd deodată, mici, mici, mici. ■

DIN POLUL OPUS

Harta lui Andrei îl așteaptă în Danemarca

Ana-Maria BUCUR | anamaria.bucur@opiniastudenteasca.ro

E 07.00 dimineața, iar Andrei, un bărbat de vreo 50 de ani, tocmai coboară din trenul care vine de la Cluj în gara principală din Iași. Albastrul acceleratului de Galați îi sare în ochi repede și se îndreaptă spre el, dar mai are de așteptat o oră pînă la plecare. Nu l-ar deranja o plimbare, pentru că jumătate de viață a fost handbalist de performanță, dar oboaseala îl ține pironit în scaunul colorat. Însă din lipsă de bani, bărbatul a lăsat mingea într-un cotlon și s-a apucat de condus TIR-uri pe rute internaționale. Îmbrăcat lejer, într-un trening negru, Andrei începe o discuție cu controlorul, iar apoi își scoate o sticlă micuță de whisky și își drege glasul. „Sînt șofer de 35 de ani și acesta a fost visul meu dintotdeauna. Acum lucrez în Danemarca, dar am fost și prin Franța și Belgia". Trenul urlă și tremură nervos, iar fostul handbalist își tîrîie geamantanul mare, de un verde smaraldiu, pînă la locul pe care i-l indică numărul de pe bilet.

Andrei nu stă mult timp în locul rezervat și se duce cu tot cu bagaj în vagonul alăturat, unde aproape toate scaunele sînt goale. Pare că vrea să își trateze oboseala în liniște. Își desface o doză de Fanta și privește lung dincolo de geam, gînditor. Se simte singur printre străini. Chiar dacă are un salariu acceptabil, se teme că nu va avea pensie deoarece firma la care lucrează își tot schimbă numele de la an la an, ca să scape de taxe. Are trei copii, doi în Germania la muncă și unul la liceu, în Galați, iar soția este casnică. „Ne iubim cînd ne întîlnim, dar iubirea noastră este platonică, amicală pentru că ne întîlnim destul rar. Măcar nu avem cum să cădem în monotonie".

Bărbatul detestă cel mai mult pe lume sigurătatea. O consideră cea mai grea boală a omului. „Ar fi trebuit să vin în țară în iulie, dar am avut un accident și trebuie să îmi pun umărul în ghips. Am deschis capacul de pe capota cabinei și a căzut o bucată de metal peste mine". Din cauza asta și-a luat și două săptămîni de concediu, pentru ca să-și mai vadă prietenii și să se relaxeze într-o barcă, la pescuit.

„Viața e o hartă. Trebuie să îți stabilești țeluri cît mai înalte, să agăți în Nordul ei scopul și să te străduiești să ajungi la el. Nu există scuze, dacă vrei cu adevărat, reușești", îmi spune în timp ce îmi desenează cu degetul pe geam o hartă imaginară. Dar trenul care oprește îi deviază mișcarea degetului, însă nu și gîndurile care zboară spre casă, adică spre orașul pe care Dunărea îl mărginește. ■

S-a format la Iași, la Facultatea de Istorie, iar teza de doctorat a realizat-o sub îndrumarea academicianului Alexandru Zub.

Străbunicul și bunicul său au luptat și au murit în cele două războaie mondiale.

Mihai Răzvan Ungureanu și-a legat lașul de ADN. Și pentru vremea în care a făcut facultatea aici, și pentru oamenii pe care i-a lăsat în urmă cînd a plecat la București. Acum, multe dintre amintirile sale au rămas „povești ale adolescenței", vorbește greu despre ele, pentru că și-a fixat un obiectiv: alegerile europarlamentare. La cei 45 de ani, obiectivele fixate, calculate, par a-l caracteriza. În afară de momentul în care și-a prezentat demisia de la conducerea Ministerului de Externe, pe fondul unui scandal, toate deciziile pe care le-a făcut ai impresia că fac parte dintr-o matriță stabilită cu mult timp înainte. Nu regretă că a plecat de la conducerea Serviciului de Informații Externe și nici că a intrat în politica de partid, pentru că „pe cea a interesului național am servit-o la fiecare funcție pe care am ocupat-o". Nu regretă nici că a plecat din Iași, doar că nu se poate întoarce cît ar vrea de des, să-și viziteze părinții. Chiar dacă le-a spus-o și celor din PDL în 2012, ei sînt cu adevărat „ungurenii lui".

Interviu cu profesorul universitar Mihai Răzvan Ungureanu, președintele part

În 25 de ani, România a fo popor de oameni care au

de Cătălin HOPULELE | catalin.hopulele@opiniastudenteasca.ro

Mai păstrați legătura cu academicianul Alexandru Zub?

Nu atît de consistent pe cît mi-aș dori eu. Vin rar în Iași și, dacă vin, stau foarte puțin; l-am vizitat în urmă cu ceva vreme la Academie, la Filala Academiei din Iași, și îi împărtășesc profund regretul pe care îl are față de felul în care suferă astăzi Institutul de Istorie „A.D. Xenopol". Mi-aș fi dorit să pot face mai mult, și ca prim-ministru și după, în Opoziție fiind, dar o parte din responsabilitate trebuie căutată în primul și în primul rînd la forurile diriguitoare ale Academiei Române și este într-adevăr trist că nu s-a găsit o soluție pentru a asigura celui mai prestigios institut de cercetare istorică din afara capitalei României, în afara institutului Iorga, sediul pe care îl merită.

Asta voiam să vă întreb. Ați fost apropiat și de Facultatea de Istorie, și de Universitatea „Cuza" și, implicit, de institut.

Eu am să fac ceea ce îmi stă mie în putință, am de gînd să declanșez o campanie legată de Institut. E puțin, dar voi relua demersurile față de Academia Română și, dacă va fi cazul, voi pune accent politic pe această chestiune, dar după ce va trece campania de europarlamentare.

Mă văd de fiecare dată cînd pot cu colegii din fosta trupă de rock

Ați mai reușit să cîntați Beatles la o nuntă?

Astea sînt poveștile începutului meu de adolescență. Nu, n-am mai cîntat de mult în asemenea situații.

Dar ați mai păstrat legătura cu foștii colegi de trupă de rock?

Da, sîntem buni prieteni. Unul dintre noi, Radu Țepordei, medic stomatolog, din păcate a plecat în Franța și s-a stabilit acolo. Un altul cel care cînta la chitară solo, Mugurel Topoliceanu, are familia la Dărmănești, județul Bacău, și sîntem în continuare foarte buni prieteni. Și ne vedem de fiecare dată cînd se poate.

Eu nu confund patriotismul cu lacrimile care se varsă la sărbătorile naționale

Considerați că este suficient ca o persoană să reprezinte interesele țării pentru a se numi patriot sau trebuie să rezoneze oarecum și cu acestea?

Nu. Patriotismul trebuie căutat altundeva. Definiția cea mai simplă care îmi vine acum în minte este să aibă conștiința lucrului bine făcut. Dacă ești un bun practician în profesia ta, fie că ești profesor, medic, fermier sau muncitor, înseamnă că ești patriot. De aici pornim de fapt. Eu nu confund patriotismul cu lacrimile de patriotism care se varsă la sărbătorile naționale, dar patriotismul, dincolo de emoție, este și faptă. Îți aperi țara și îți slujești națiunea în momentul în care ești decent, ești corect, ești cinstit, profesionist bun și generos în același timp.

Ați spus și acum la conferință că în momentul în care ați semnat tratatul de aderarare la UE ați plîns.

Am avut lacrimi în ochi și nu ascund acest lucru. Mi-a fost dat să pun semnătura pe tratatul de aderare în numele a peste 20 de milioane de români, dar poate și în numele generațiilor care au sperat și speră în continuare că România are dreptul la o viață liniștită și prosperă, iar Uniunea Europeană este garanția acestui fapt.

A fost deci vorba de un sentiment de patriotism sau de emoția împlinirii unui demers?

Da, putem să spunem că a fost un reflex al patriotismului inerent, dar este în egală măsură și bucuria că s-a întîmplat așa ceva.

Ați împrumutat patriotismul de la bunicul din partea tatălui?

A luptat în război, a fost un om decorat, a fost un erou. Învățător din nordul Moldovei și fiu de preot, a fost un om care și-a vărsat sîngele pentru țară, a murit în munții Slovaciei, în Tatra, în 1945. Un om care, sub steagul patriei, a ajuns pînă la Don, s-a întors în țară și apoi și-a găsit sfîrșitul într-un asalt în munți. A fost decorat postmortem de Cehoslovacia cu cea mai înaltă decorație de război, România i-a refuzat însă decorația pe care generalul comandant al corpului de armată unde bunicul meu slujea ca șef al unui pluton de mitraliere o propusese. Petru Groza nu a vrut, dar era firesc, motivația fiind aceea că a luptat împotriva Uniunii Sovietice. Și, într-adevăr, a luptat împotriva Uniunii. De altfel, tatăl său, străbunicul meu, are un monument la Drăgușeni, în județul Botoșani, luptînd în primul Război Mondial și dîndu-și viața acolo. Și pe monumentul din Drăgușeni figurează în fruntea listei a celor care și-au pierdut viața pe frontul întregirii naționale.

Am cunoscut mulți români care nu mai au încredere în nimeni

Ați regretat vreodată că ați intrat în politică? Pînă la urmă, după formarea intelectuală și profesională puteați continua în învățămînt, în cercetarea din istorie sau puteați continua ca director al Serviciului de Informații Externe. Dar apoi ați intrat în PNL, din care ați ieșit și acum sînteți iar într-o formațiune politică.

A, doar dacă o gîndim ca o politică de partid. Nu politica mare, că altminteri în toate celelalte poziții am servit politica interesului național. Dar nu, nu am regretat, e o zestre de experiență socială pe care o capeți, nu am făcut-o în niciun fel căutînd un beneficiu personal din aceasta. Iar faptul că, astăzi, pe seama unui partid cum este Forța Civică, care este un partid nou, bat țara în lung și lat întîlnindu-mă cu oamenii, chiar îmi dă sens și face extrem de motivant efortul. Sînt 150.000 de kilometri pe care i-am bătut în țară din martie anul trecut pînă în aprilie anul acesta întîlnindumă cu oamenii. Eu cred că asta înseamnă de fapt politică. Să înțelegi ce

Nu vreau ca în moment avea 18 ani să se uite î spună „vreau să plec d atunci m-aș simți cu ac vreau să se întîmple as lîngă mine, vreau să m

așteaptă, ce doresc și apoi să încerci cu forțele tale să dai răspunsul bun care să așeze lucrurile pe direcția potrivită. Deci nu regret în niciun fel.

Și în această călătorie ce ați observat la români în ceea ce privește încrederea pe care o au în oamenii pe care îi conduc. E limpede în toate sondajele care ni se arată, sub orice formă, chiar dacă cifrele diferă, că încredere în clasa politică, indiferent de partid și indiferent de reprezentant, este scăzută.

Așa este, da.

Ați găsit acel electorat nehotărît pe care toată lumea spune că partidele mici încearcă să-l acceseze acum la alegeri? I-ați întîlnit pe acei oameni care nu mai au încredere în nimeni?

Am întîlnit foarte mulți oameni care nu mai au încredere în nimeni. Dar m-am bucurat în egală măsură că marea majoritate care mi-au spus că nu mai au încredere în nimeni să adauge că mai au încredere în mine. Pe diferite motive. Unii aducîndu-și aminte de mine ca ministru de Externe, alții aducîndu-și aminte de Guvernul pe care l-am condus, alții pur și simplu simpatizînd un om care vine în politică pentru a da, nu pentru a lua, pentru a construi, nu pentru a dărîma. Am cunoscut foarte mulți asemenea români. Ce este trist însă e că ceilalți oameni politici conștientizează faptul că românii nu mai au încredere în ei, drept pentru care nu ies printre oameni, le e frică, vine cineva, îi ia de guler, îi întreabă, îi ceartă. Nu mi s-a întîmplat așa ceva, dimpotrivă, am văzut un licăr de speranță și vreau să-l cresc cît pot de mult, dar responsabilitatea este foarte mare.

Vă întreb asta pentru că din poziția dumneavoastră, a unui om care a gestionat fluxul de informații în cazul mai multor funcții pe care le-ați ocupat, ați ajuns acum într-o poziție în care nu vă temeți că știți prea multe lucruri pe care nu puteți să le spuneți oamenilor?

Nu, nu ai de ce să te temi în momentul în care știi lucruri, dimpotrivă, cu cît știi mai mult cu atît înțelegi mai bine. Și poți să înțelegi ce este la

tidului Forța Civică

ost transformată într-un ajuns să aștepte miracole

La Iași, fostul premier a vorbit despre „Sufletul Europei”.

suprafața luminată a pămîntului și ce se află în adîncurile întunecate. Nu, nu e vorba de temere. Fiecare moment al vieții mele se adaugă, se crează un sediment de cunoaștere.

Ați spus într-un interviu în Adevărul, în 2011, „nici nu știți cît de amplu este răul în România”. De aceea dacă vă întreb, știind atîtea lucruri, dacă nu ar fi cumva un pic de ignoranță puțin

tul în care fiul meu va
n ochii mei și să
in țară”, pentru că
devărat inutil. Nu
ta, vreau să-l am
ă vegheze cînd mor.

binevenită?

Nu știu, cred că în momentul în care te angajezi într-o construcție politică e bine să știi, niciodată nu poți să pretinzi că știi tot, dar e bine să știi pentru că, prin cunoaștere mai obții un avantaj: îți înțelegi limitele. Cei care nu cunosc, nu știu care le sînt limitele și se întind mai mult decît îi ține plapuma. Și cad în greșeală. Cunoașterea te învață să fii modest și muncitor, te învață să fii smerit, iată un cuvînt care are și o semnificație foarte creștină. Te învață să fii smerit. Dar lucrurile s-au așezat așa încît astăzi mă simt eu însumi întărit în proiectul pe care îl facem. Și se poate, pentru că nu poți lăsa democrația nici la îndemîna celor care nu cunosc și nu vor să cunoască, nu poți lăsa democrația nici la mîna celor care fac rău știind că fac rău. Încrederea scăzută pe care oamenii o au în politicieni are un reflex extrem de periculos: încrederea extrem de scăzută în instituțiile democrației. Parlamentul nu se bucură de încredere și se bucură de încredere instituțiile care sînt organizate ierarhic, după rigori și norme interne. Democrația acolo suferă, iar oamenii, pe bună dreptate, sînt dezamăgiți pentru că ceea ce li s-a dat au fost promisiuni și în majoritatea cazurilor promisiuni neacoperite. În 25 de ani, clasa politică de astăzi a transformat România într-un popor de oameni care sînt asistați psihologic. Oameni care au ajuns să aștepte miracole.

> Generația mea, a decreteilor, este cea cu cele mai multe valori și cu cei mai mulți exilați. Pentru noi acum trebuie întoarsă cheia în contact pentru a putea repune România în mișcare fiindcă altminteri devenim și noi o generație de sacrificiu.

Am luat unele decizii care m-au ținut treaz noaptea

Au fost momente poate pînă să intrați în politica de partid în care interesele țării le-au depășit pe cele morale?

Da.

Și cum ați reușit să treceți peste ele? Sau, ca să reformulez, ați fost pus în postura de a trece peste principiile personale pentru aceste interese?

Pentru interesul național? Da.

Din această conjunctură voiam să vă întreb ceva...

Dar să vă spun de ce.

Credeam că poate nu voiați să detaliați.

Nu, nu e problemă. Există momente în care interesele naționale se apără sau se promovează prin orice mijloace. Nu neapărat prin cele pe care ți le garantează cei șapte ani de acasă sau educația creștină. Dar jurămîntul pe care l-ai depus e către țară nu către propriile principii. Și în temeiul acelui jurămînt ești salvat din punct de vedere etic. Și da, au fost momente cînd nu despre confortul meu era vorba, ci despre cîștigul unei națiuni, iar acela a prevalat.

Și v-au ținut acele momente treaz noaptea? Că aici am vrut să ajung.

Da, în multe rînduri.

Nu poți construi încrederea în afara dialogului. Din păcate, marea masă a românilor sînt auziți, dar niciodată ascultați.

Cît de importantă este încrederea pe care o au oamenii într-un om politic atunci cînd acesta vine și vorbește în fața lor?

Este enormă pentru că nu poți construi încrederea în afara dialogului. Doar că nu e suficient să vorbești. Dialogul acesta e unul mult mai amplu decît un simplu salut aruncat pe stradă și sînt puțini cei care privesc oamenii în ochi. Trebuie să accepți că s-ar putea ca interlocutorul tău să știe mai multe decît tine, trebuie să accepți uneori chiar spiritul lui ofensiv, pentru că, la urma urmei, tu, cînd devii om politic, îți asumi responsabilitatea de a-i da celui care te votează sau al cărui vot îl cauți confortul că vocea lui nu se duce în gol. Din păcate, marea masă a românilor sînt auziți, dar niciodată ascultați. Acel dialog este extrem de important.

Vă întreb asta în contextul în care dumnevoastră cînd ați fost investit în funcția de prim-ministru ați venit cu un foarte mare val de încredere la momentul respectiv. Ar fi mult de discutat pe aspectul acesta, dar inițial era ideea că vine un Guvern tînăr, unul cu miniștri tineri, unul care poate aduce schimbarea. Și totuși ați rezistat destul de puțin în contextul politic care a existat atunci. Credeți că dacă ați fi rezistat mai mult timp ați fi consolidat mai mult încrederea românilor?

Fără discuție. Ce ne-a dat jos a fost o clasă politică speriată de faptul că acesta era un Guvern de oameni tineri care nu mai ascultau de partidele din care proveneau pentru că au depus jurămîntul pentru țară și nu pentru partidele de care vorbeam. Au început să își dea seama cît de multe sînt suferințele care trebuie să își găsească rezolvarea prin ei, cît de multe bube trebuie vindecate, cît de multe chestiuni trebuie încheiate, în cîte locuri trebuie pus capăt hoției și, clasa politică, în ansamblul ei, s-a unit împotriva acestui Guvern. Da, dacă acesta ar fi fost sprijinit, alegerile din toamna lui 2012 arătau altfel, iar anul 2014 arăta altfel.

După ce a căzut Guvernul și în momentul în care se discuta dacă vă veți ralia unei formațiuni politice sau dacă veți înființa una nouă, ați ținut un discurs în plenul PDL-ului în care ați folosit o sintagmă...

„Fiți ungurenii mei” a fost, da, finalul discursului.

După cum văd eu lucrurile, acel discurs a diminuat capitalul de încredere pe care îl aveați, pentru că ați spus că un om în poziția de președinte sau prim-ministru nu trebuie să se ralieze unei formațiuni politice, trebuie să aibă o echidistanță. A fost cumva un gest reflex?

Nu și nici nu cred că merită această interpretare. În fața mea se aflau peste 5.000 de reprezentanți ai PDL, erau structurile teritoriale locale. Era momentul în care PDL-ul, vorbim de luna mai 2012, trecea printr-un proces intern foarte complicat. Multă ipocrizie și multe întrebări fără răspuns. De ce a căzut Guvernul, cine a trădat, se căutau rădăcinile ascunse ale trădării, fiecare se acuza, îl acuza pe celălalt. Era o frămîntare internă mare. În acel moment cînd am spus asta m-am adresat bazei partidului care, într-adevăr, ar fi dorit ca acea trădare de la sfîrșitul lui aprilie 2012 să nu se petreacă. Din păcate, și aici e o scenă care merită imaginată cinematografic, în fața mea se aflau 5.000 de oameni care au fost fericiți și care au crezut că, în fine, PDL-ul și-a găsit un lider, iar în spatele meu se aflau 30 de figuri gri. Era conducerea de atunci a PDL.

> Cei care nu cunosc, nu știu care le sînt limitele și se întind mai mult decît îi ține plapuma. Și cad în greșeală. Cunoașterea te învață să fii modest și muncitor, te învață să fii smerit.

Poate se uitau spre dumnevoastră.

Sigur se uitau spre mine, dar nu cu ochi binevoitori, mulți dintre ei. Și atunci drumurile noastre s-au despărțit.

Nu vreau să fiu o generație de sacrificiu

Care sînt acum șansele unui partid tînăr să mai capteze ceva dintr-un electorat? Încrederea în clasa politică e scăzută, sînt politicieni care nu mai vorbesc cu oamenii și care se rezumă la a apela la nucleul dur al partidului, la oamenii care au votat dintoateauna și care, mobilizați de la șeful de uliță la cel de cartier, vor vota indiferent de numele candidatului. Un partid mic, fără șefi de uliți și coordonatori locali, apelează la publicul nehotărît, dar mai poate fi acesta mobilizat?

Tehnic, discuția este lungă, dar politic se poate că provoci românii cu drept de vot pentru că vii cu altă ofertă. Să luăm lista de europarlamentare spre exemplu. Sînt peste 40 de nume care au notorietate în propria breaslă. Toți oameni cu studii superioare, fără cazier, fără probleme penale în vreun fel, oameni care știu o limbă străină, care au stat în străinătate și știu despre ce e vorba, oameni cu biografii profesionale excepționale, de la profesor la jurnalist, de la medic la avocat, recunoscuți în breasla lor, dar cu notorietate națională inexistentă sau foarte scăzută. Provocarea pe care o adresăm este exact aceasta. Îi schimbăm pe cei care se află la putere astăzi sau nu? Dacă da, atunci trebuie ceva nou, cu totul nou. Și e interesant pentru că partidul a crescut, numeric, pe seama generației din care fac eu parte, cea a decreteilor. Cea mai numeroasă generație postbelică, numeric, demografic. Generația cu cele mai multe valori și cu cei mai mulți exilați, dar care va fi și cea mai mare generație de pensionari peste 20 de ani. Pentru noi acum trebuie întoarsă cheia în contact pentru a putea repune România în mișcare pentru că altminteri devenim și noi o generație de sacrificiu și nu vrem.

Asta cu generația de sacrificiu ați mai spus-o în vreo două interviuri...

Am să o spun încontinuu.

Vă bîntuie lucrul acesta? Că veți face parte dintr-o generație de sacrificiu.

Mă preocupă... o scenă care nu vreau să se întîmple. Eu am un băiețel de șapte ani, și asta am mai spus-o și am să o mai spun. Nu vreau ca în momentul în care va avea 18 ani să se uite în ochii mei și să spună „vreau să plec din țară”, pentru că atunci m-aș simți cu adevărat inutil, doar că sentimentul inutilității va veni foarte tîrziu cînd n-am să mai pot face nimic. Nu vreau să se întîmple asta, vreau să-l am lîngă mine, vreau să mă vegheze cînd mor, nu vreau să plece, nu vreau să își caute o viață mai bună în altă parte.

Și dumnevoastră ați fost tentat să plecați, în mai multe rînduri.

Da, dar m-am întors, am o datorie.

Ați mai declarat mereu că sînteți apropiat de Iași.

Da, normal.

Dar ați ales la alegerile parlamentare să candidați la Arad. Nu v-aș întreba de ce ați luat această decizie, dar v-aș întreba cum decurge proiectul demarat în Arad alături de conducerea municipiului, ca Aradul să devină capitală europeană în 2021.

Da, este un proiect pe care îl susțin.

Dar același obiectiv îl are și Iașul.

Susțin și proiectul de promovare al Iașului. Sau mai bine spus susțin orice proiect corect de promovare al orașului Iași ca fiind capitală europeană, așa cum îl susțin și pe cel al Aradului. Sibiul a fost capitală europeană pentru că nu a existat alt oraș, cînd s-a întîmplat asta, în 2007. Acum sînt mai multe orașe importante din România care își declară intenția de a deveni capitală a culturii europene. Iași, Cluj, Arad sau Timișoara. Trebuie o competiție pe criterii clare, interne, între ele. Și apoi, cîștigătorul să se bucure de susținerea pe seama implicării statului și a tuturor factorilor politici și responsabili, astfel încît orașul care se califică în această competiție să aibă șansele cele mai mari de a deveni capitală europeană. Altfel va fi foarte greu pentru că lipsa resurselor nu generează atractivitate.

Dar veți reveni la Iași, cînd vă veți încheia, poate, cariera politică?

Mă voi îngropa aici. ■

Opinia studențească
Numărul 484 | 12 - 18 mai 2014

Cinci zile în Varșovia,

De la palmierul din centru pînă în orașul vechi,

Avionul a aterizat la 6:45 pe aeroportul Frederic Chopin, însă la hostel ne-au spus că nu ne pot caza decît după 3 la amiază. Ne-au rămas aproape opt ore de pierdut într-o dimineață de Varșovie ploioasă. „Trebuie să găsim un exchange office.” Opt ore, 400 de zloți și mărunt și o hartă. Primul reper e palmierul artificial înalt de 15 metri din mijlocul orașului. De ce un palmier în Polonia aveam să aflăm mai tîrziu, pentru moment trebuia să găsim ceva de mîncare și poate și-o pivă.

de Ioan STOLERU | ioan.stoleru.opiniastudentesca.ro

Piața din centrul vechi.

Tortul de nuntă rusesc sau Seringa lui Stalin

Sîntem întîmpinați de un tip cam antipatic la hostel. Vestea că nu ne putem caza de dimineață ne strică și mai tare dispoziția, dar măcar putem lăsa rucsacii undeva în spate, într-o cameră nevăruită care miroase a picioare și a drum lung. „Veniți după 3”, ne spune. Luăm cîte o hartă și plecăm.

E așa devreme că nici măcar *milk bar*-urile nu s-au deschis încă. Într-un local micuț pe bulevardul Al. Jerozolimskie o bătrînă mănîncă un corn încă puțin aburind și mai sus Kebab King își așteaptă primii clienți. Ne hotărîm la un senviș și-un pahar de kompot de la Wiking Bar pe Nowy Swiat și plecăm la drum.

Studenți intră și ies din Politechnika. Unul se-oprește să ne-arate ceva pe hartă, după care își vede de drum. În fața clădirii principale vreo trei împart o sticlă de votcă și niște biscuiți, cred; se uită puțin urît la mine, să nu cumva să le fac poză, și-și văd în continuare de treabă. În parcul Lazienki păuni se plimbă pe alei, apropiindu-se nesfios de oameni, și veverițe ți se strecoară printre picioare. Statui ale zeului grec Pan se agață de felinare sau cară în spinare cadrane solare. Un amfiteatru în semicerc e împrejmuit și păzit de statuile filosofilor greci și monumentul lui Frederic Chopin așteaptă zilele însorite și concertele în aer liber.

Turiștii se înghesuie într-unul din lifturile Palatului Culturii și Științei, cea mai înaltă clădire din țară, cadoul lui Stalin și al URSS-ului pentru poporul Poloniei; un fel de Casa Poporului mai frumoasă. Pentru 18 zloți urci pînă la etajul al 30-lea și poți vedea tot orașul: Warsaw Towers, trecerea de pietoni din fața Sala Kongresowa, făcută să arate precum clapele unui pian, centrul vechi și de partea cealaltă a Vistulei vestitul stadion și vechiul cartier Praga. Ne facem și noi loc printre oameni către ferestrele mari, acoperite de gratii, de toate cele patru laturi ale clădirii. Copiii se roagă de părinți să bage cîte doi zloți în telescoapele de metal, portocalii, să poată privi prin ele. Sînt polonezi care spun că Palatul Culturii, sau „Seringa lui Stalin”, e cel mai frumos loc din Varșovia, „pentru că e singurul din care nu poți să-l vezi”.

Fie că au venit în scopuri culturale sau doar să se distreze în numeroasele baruri și cluburi ale Varșoviei, cei mai mulți turiști ajung să viziteze și Warsaw Uprising Museum.

Kyle trage de pat

Doar Jonas din Finlanda și Kyle din California sînt în Sydney, camera de zece oameni pentru care plătim nouă euro pe noapte. Jonas povestește nimicuri în timp ce Kyle face tracțiuni, ridicîndu-se barele de metal care țin salteaua patului de deasupra. Americanul ne spune că s-a lăsat un an de la viață și-a plecat să se plimbe prin Europa. Merge cu ce apucă, autocare, trenuri, autobuze și avioane low cost și stă prin hosteluri, povestindu-le oamenilor cum acasă face surfing și se bronzează. Ne spune că trebuie să facem și noi surfing, neapărat.

Fie că au venit în scopuri culturale sau doar să se distreze în numeroasele baruri și cluburi ale Varșoviei, cei mai mulți turiști ajung să viziteze și Warsaw Uprising Museum, muzeul dedicat răzvrătirii polonezilor în august – octombrie 1944 împotriva forțelor naziste care le ocupau capitala. Camere întunecate, bucăți de ziare lipite pe perete, manifeste care-i îndemnau pe oameni la arme, un buncăr cu două steaguri alb-roșii și urme de gloanțe, în care poți să intri și să-i privești pe ceilalți vizitatori printr-o ferăstruică lată de cîțiva centimetri și un fel de fîntînă de ciment în care dacă te uiți vezi un ecran mic cu imagini șocante din război. Totul e aranjat să-ți coasă în minte firul poveștii, dar și să-ți inspire o parte din frica, teroarea, groaza și nesiguranța acelor vremuri. Mergi mai departe și dai de un avion cît tavanul, care doar ce-a lăsat țigări, biscuiți, ciocolată și grenade, provizii trimise de către britanici. Peste tot prin muzeu găsești arme, de la pistolete fabricate în germania pînă la puști antitanc și aruncătoare de rachete. La etaj e și o replică în miniatură a tancului Goliath, controlat prin telecomandă și care cără pînă la 100 de kilograme de explozibil, folosit la distrugerea altor tancuri sau poduri, clădiri. Un bărbat își plimbă băiatul de vreo 12 ani prin fiecare cameră a muzeului, fără să rateze nici un exponat, și-i explică în șoaptă. Se așază apoi la cinematograful din mijlocul clădirii, unde rulează secvențe filmate de reporteri de război, „under constant artillery fire and bombs” (en: „aflîndu-se mereu în foc de artilerie și explozii de bombe”). Dacă dai doi zloți în plus la bilet, poți vedea în altă încăpere și un film 3D ca un zbor de avion deasupra orașului complet distrus, în ruine. Apoi ieși din întuneric și te minunezi de zgîrie nori și de cît de bine arată și nu poți să nu te minunezi de puterea pe care-au avut-o să reconstruiască tot din cenușa unui oraș mort în 1944.

Tot ce trebuie să știi în Polonia

❒ Bigos – „Tocana vînătorului”, o mîncare din varză murată și carne

❒ Pierogi – Găluște, de obicei umplute cu varză acră și / sau ciuperci, carne, cartofi și altele

❒ Piwo – bere

❒ Na zdrowie! – Noroc!

❒ Pozdrawiam! – Noroc!

❒ Milk bar (bar mleczny) – un fel de „Împinge Tava”, localuri foarte la modă în secolul trecut și în continuare populare, unde poți mînca ieftin la mese lungi, alături de studenți, oameni grăbiți care nu au timp de restaurant sau oameni ai străzii

❒ Na zdrowie! – polonezul pentru „Noroc!” sau, mai exact, „(să ai) Sănătate!”

❒ Żubr – bizon european

❒ Żubrówka (Bison Grass) – votcă poloneză cu aromă de iarbă proaspăt tăiată

În centrul vechi poți să te pierzi cu orele. Fie că mănînci o porție sănătoasă de bigos sau pierogi sau te întinzi la beri Żubr și Żywiec într-o pivniță de bar.

Zimbrii din centrul vechi

Americanul a plecat în Budapesta și finlandezul s-a mutat în Roma, camera de la capătul celălalt al holului; pentru că locurile lor erau rezervate pentru Carolina și Claudia, o negresă și-o blondă din Brazilia care se plimbă cu colegii lor din Erasmus prin cîteva țări europene. În cîteva ore se umple camera de brazilience care vorbesc și vorbesc și nu se mai opresc și-ncep să mă simt ca-ntr-o telenovelă cu neveste disperate.

În centrul vechi poți să te pierzi cu orele. Fie că mănînci o porție sănătoasă de bigos sau pierogi sau te întinzi la beri Żubr și Żywiec într-o pivniță de bar undeva la subsolul vreunei clădiri, mereu e plin de oameni; și cu fiecare pahărel de Żubrówka, neapărat Bison Grass, începi să-i îndrăgești mai tare și cu fiecare Warka la țap nu-ți mai vine să pleci deaici. Pentru cîțiva zloți poți să te urci într-un turn cu prea multe scări circulare pentru cîtă bere se bea în zonă și să vezi frumoasa piață de pe Krakowskie Przedmieście, unde cinci lăutari cu tube și trompete cîntă ce vrei tu, de la valsuri la muzică de circ la melodiile din Nașul și Zorba Grecul. Ne așezăm și noi pe-o bancă să ascultăm cîteva melodii și să bem o bere palmată, după care trecem pe lîngă băieți și le aruncăm un zlot și ceva mărunt în pantoful în care strîng bani. Tinerii cu baloane de lîngă, a căror afacere nu prea merge, ne aruncă vreo două priviri urîte.

Pe malul Vistulei e muzeul Copernicus Science Centre, unde mereu se întîmplă cîte ceva. Copii care se joacă cu mîna teleghidată a unui robot expus la intrare, jocuri și jucării care-ți dau bătăi de cap încercînd să le rezolvi și fel de fel de ateliere și seminarii despre noi descoperiri și tehnologii. Undeva peste drum ajungem și la Biblioteca Universității din Varșovia, o frumoasă clădire acoperită cu verdeață, pe acoperișul căreia te poți plimba prin grădină sau citi la umbra unei mari cupole de frunze. Înăuntru studenții ori lucrează în sala de calculatoare, ori citesc în

Numărul 484 | 12 - 18 mai 2014

printre zimbri, zei și cefe late

o poveste cu un olandez, un italian, cîteva brazilience și doi români.

Varșovia în octombrie 1944, la sfîrșitul răzvrătirii poloneze (văzută în filmul „Orașul Ruinelor”).

vreuna din camere, stînd pe jos, pe perne sau pe fotolii pară, care cum apucă și cît mai confortabil. Fix la intrare e și un Coffee Heaven, numai bun pentru cînd vrei să iei o pauză de la studiu.

Varșovia nu doarme. Pe lîngă cîteva baruri care nu se închid niciodată găsești la tot pasul și cîte un Planet Alkoholi, o rețea de magazine cu „de-ale gurii”.

Paste de peste tot

E maraton de făcut mîncare în seara asta. Italianul face paste cu broccoli, apoi paste cu ton, brazilienii sufocă cuptorul cu microunde cu pizza congelată de toate dimensiunile și formele, Agnieszka din Cracovia face ceai pentru toată lumea și încearcă să ne combine berile Perla cu aromă de miere , să le împartă tuturor. Facem și noi tot paste, dar cu bacon și mai picante ca dejunul unui mexican și ne-ntindem la vorbă. Tim Sexton din Ohio predă engleză prin Skype tinerilor din Rusia și trăiește în hosteluri prin Europa pentru că-n State taxele erau prea mari. O vreme ne amuză poveștile lui, dar curînd începe să se dea prea interesant și Jonas, finlandezul, îl ia la rost pînă Tim se retrage în cameră. Berile continuă.

Varșovia nu doarme. Așa că, pe lîngă cîteva baruri care nu se închid niciodată, găsești la tot pasul și cîte un Planet Alkoholi, o rețea de magazine cu de-ale gurii, bere, vin, votcă. Am ieșit cu Jonas și Arthur, olandezul, să schimbăm cîteva vorbe în barurile de pe Nowy Sviat, strada cu hostelul. Primul e Pijalnia Wódki i Piwa, un fel de joc de cuvinte pentru „loc de băut bere și votcă”, un loc cu temă comunistă și prețuri mici. Pentru patru zloți poți să bei orice, orice bere la pahar, un shot de votcă, un vin roșu-spălăcit sau un shot galben, dubios, care pare-a fi cel mai în vogă aici. Grupuri de cîte patru, cinci, șase tineri se aciuează pe lîngă bar și comandă shot după shot din băutura asta galbenă și dulce-alcoolie, care te ia cînd deja e prea tîrziu să mai faci ceva în privința ei. „Hai să ma mergem”, spune Arthur și ajungem în gangul cu hostelul, unde vizavi de ușa noastră e intrarea într-un bar și mulțime de oameni. „Trebuie să fie un loc foarte în vogă”, ne spunem, luîndu-ne după cei peste 20 de tineri care stau pe-afară. Cînd intrăm, surpriză. O cameră de doi pe doi și un bar vai-de-el, cu un barman care servește beri aproape calde și aceleași shoturi galbene și dubioase. E plină Varșovia de baruri din astea, cît o debara, în fața cărora oamenii se înghesuie și-și beau băuturile luate dinăuntru sau de la marketul non-stop de peste drum, ca după cîteva ore să le dea afară.

Trecem strada și intrăm într-o curte cu pe puțin 14 baruri, perete în perete, fiecare cu tematica lui. Un Pijalnia Wódki i Piwa, vreo două de rockeri, cîteva cu house și muzică electronică, baruri cu narghilele și baruri cu băutură și-atît. La Pijalnia în fiecare seară sînt cîte două cefe late la costum care stau în cîte un colț al încăperii și se uită urît la oameni, asigurîndu-se că nimănui nu-i vine vreo idee. Marius intră în vorbă cu doi polonezi beți care doar ce-au dat cîte patru zloți de căciulă pentru o porție de ou crud și carne crudă – zic ei că ar fi o specialitate locală, nouă ni se pare doar mîncare nefăcută –, și înainte să plece să-și ia cina fac cinste cu o bere. Văzînd că aștept prea mult să comand ceva, una dintre cefele late cere pentru mine. Dăm noroc și-mi explică că deși toată lumea spune „Na zdrowie!”, el preferă „Pozdrawiam!”, zice că-i mai puțin rusesc.

Varșovia nu doarme. Pe lîngă cîteva baruri care nu se închid niciodată găsești la tot pasul și cîte un Planet Alkoholi, o rețea de magazine cu „de-ale gurii”.

Palmierul din centru

Printre pahare aflăm și de ce palmierul în centru. Este de fapt o sculptură realizată de artista Joanna Rajkowska și se numește „Salutări de pe Bulevardul Ierusalem”. Bulevardul Ierusalem a fost unul dintre locurile pe care le populau evreii în secolul XVIII.

Ultimul local din curtea asta a barurilor de tot felul e și locul unde ne oprim pentru „pernuța de noapte”, un pahar înainte de culcare. Înăuntru cîntă muzică turcească și doi dintre barmani și alți trei clienți încearcă să agațe două tipe din Spania. Dar încearcă, nu glumă. Cînd fetele merg la baie, barmanii coboară lîngă ele și stau după ușă, dansînd în fața ușii ca și cum mînerul ar fi mîinile fetelor și balamalele ochii. Singurul barman rămas la datorie ne-ntreabă de unde sîntem și ne roagă, văzînd că facem consumație și-i mai ținem de urît, să punem ceva muzică de-acasă, de-al nostru. Cum fetele s-au întors și toți dansează în jurul lor, zicem să nu le stricăm distracția. Așa că punem Florin Salam – „La inimă m-ai ars” și treaba merge ca unsă. Nimeni nu-și dă seama că muzica s-a schimbat, barmanul spune că-i place și-și notează numele artistului și vînătoarea continuă. ■

Din ultimul local în curtea asta a barurilor de tot felul iese fum de narghilea și zgomot de muzică turcească. După ce toarnă în pahare, barmanul ne-ntreabă de unde sîntem și ne roagă să punem și niște muzică „de acasă”.

Opinia studențească
Numărul 484 | 12 -18 mai 2014

Drama Traviatei, consumată într-o explozie de opulență

În viziunea regizorului Beatrice Rancea, balurile din înalta societate a Parisului secolului al XVIII-lea se aseamănă cu petrecerile contemporane din cluburi.

Traviata lui Beatrice Rancea este exuberantă, își face filmări „selfie” și se stinge urmărindu-le pe o plasmă. Pe parcursul reprezentației de sîmbătă, 10 mai, jucate în premieră la Opera Națională Română din Iași, cu „casa închisă”, Violetta a îmbrăcat hainele Doinei Levintza, pentru a fi bătută cu bani peste față de Alfredo, pe o masă de club. Totul în spiritul unei reprezentări moderniste, în care drama se colorează excesiv, izbucnește în foc de artificii și se prelinge pe o scenă rotativă de aluminiu.

Reprezentația s-a remarcat prin strălucirea costumelor, a artificiilor și a decorurilor.

de Laura PĂULEȚ | laura.paulet@opiniastudenteasca.ro

Nicicînd spiritul de petrecere și de decadență cu al lui parfum de secol XVIII nu a fost mai concupiscent ca atunci cînd s-a suprapus cu cel al secolului al XXI-lea. Cînd decorurile vintage, cu ale lor canapele baroce și cortine semitransparente pictate cu flori de cireș s-au succedat cu decorurile neon, de club. Sau cînd pițipoancele au stat, în stil *dandy*, relaxat, lîngă dansatorii de flamenco care-au rupt cu pasiune scena și lîngă țigăncile care au învîrtit bănuți de aur pe ale lor burți dezgolite, în descătușarea unui dans. Fiindcă aceasta a fost și miza reprezentației.

Dama cu camelii, bătută-n flori

Traviata lui Giuseppe Verdi s-a jucat pentru prima dată la Iași, în regia directorului Operei Naționale Române, Beatrice Rancea, în două avanpremiere (joi și vineri) și două premiere, sîmbătă și duminică, avînd distribuții diferite. Cea de sîmbătă s-a anunțat a fi o premieră grandioasă și a fost. Una care s-a remarcat prin strălucirea costumelor, a artificiilor și a decorurilor care au creat, forțat, o punte între epoci. A venit să impresioneze prin culoare și s-o îmbrace pe Violetta, protagonista lui Alexandre Dumas din „Dama cu camelii” în haine noi. În auriu strident, într-o rochie roșie, rochie cu trena bătută-n flori și-ntr-una de un argintiu sclipitor, ca mai apoi să o arunce pe un pat de fier, silfidă, consumată de tuberculoză, într-o cămașă a purității recîștigate prin sacrificiu.

Traviata de la Iași nu s-a asemănat cu nici o regie celebră a prea-cunoscutei opere a lui Verdi. N-a avut nimic din drama, forța și greutatea din regia clasicei producții a lui Franco Zefirelli sau din modernismul curat, abstract, epurat de detalii nesemnificative a reprezentației lui Willy Decker, puse în scenă în 2005, la Festivalul de la Salzburg. Nici din opulența rafinată, baroc articulată, jucată sub metafora păpușii la Verona, în 2007, în regia lui Graham Vick. Însă a smuls aplauze frenetice și i-a adus pe scenă, alături de soprana Lăcrămioara Maria Hrubaru Roată (care a intepretat-o pe Violetta Valery) și de tenorul Cosmin Marcovici (care a jucat rolul lui Alfredo Germont) pe directorul Operei și pe creatoarea costumelor. Ei au fost cei care-au primit florile și s-au împărtășit de efervescența publicului.

Femeia ușoară, bătută-n club

Povestea Traviatei, în trei acte, este o dramă clasică, pusă de Verdi pe-o muzică ce e cînd plină și dulce ca o cupă de șampanie, cînd sfîșietoare ca o înghițitură de pelin. Drama este aceea a femeii adorate, prinsă în vîrtejul voluptății, cu trupul dorit la cele mai prestigioase baluri ale Parisului, dar cu sufletul gol și rătăcit în plăcerile vieții. Dar care descoperă dragostea adevărată și-și întoarce destinul de dragul lui Alfredo. Este nevoită să renunțe la ea de dragul de a-l reda familiei, la rugămintea tatălui lui. Evident, sacrificiul ei este neștiut, imaginea ei terfelită-n public, așa că sfîrșește măcinată de boală, cu creditorii lăsînd-o dezbrăcată de demnitate și de strălucire.

Însă, prea puțin din această sfîșiere străbate din reprezentația de la Iași. Drama Violettei pare epurată de autenticitate, bucuria filmată cu *handy-cam*-ul apare ca una adolescentină și nostalgia de pe patul de moarte (cînd privește pe televizorul cu plasmă la momentele fericite petrecute împreună cu Alfredo) este aruncată în derizoriu. Momentul în care Violetta apare cu Baronul Douphol (Alexandru Aghenie) la o petrecere, după ce l-a părăsit pe Alfredo și se reîntîlnește cu el, este redat asemenea unei răfuieli într-un club – Violetta este hărțuită și i se izbesc banii peste față, iar Alfredo se ia la bătaie (care prea puțin ar semăna a duel) cu baronul. Dansul țigăncilor e ca desprins dintr-un bar de manele, iar momentul de flamenco e ca și rupt din showul „Dansez pentru tine”. Voluptatea plăcerilor și-a vieții din înalta societate din Paris este dublată de un fior de vulgaritate contemporan. Și, la rîndul lor, vocile străbat prea puțin cu notele lor înalte spre inima sensibilității. Dar cert este că reprezentația și-a propus de la început să fie una care să aducă o altă viziune asupra clasicei Traviata, să „ia ochii” și să facă din Operă un bun de larg consum. Ceea ce a și reușit, de aceea pe scările Teatrului Național s-au scurs „wow”-uri de la balcon la loja în care au stat Corina Chiriac și Gheorghe Nichita și, pînă la ieșire. ■

CĂSĂTORIE ȘI PRAF DE PUȘCĂ

Duel în drum spre fericire

de Doina SÎRBU | doina.sirbu@opiniastudenteasca.ro

Un tînăr timid, îmbrăcat în frac, cu mănuși albe și cu un buchet de trandafiri bate la ușă sfios. Cu frica în sîn, Ivan Vasilivici vine să îi ceară lui Stepan Stepanovici fiica în căsătorie. „Nu știi cît de bucuros sînt-t-t-t”, spune tatăl Nataliei. O gură de ceai, una de vodcă, o bomboană, încă 50 ml de tărie și tînărul îmbrăcat la patru ace prinde curaj. Pe fața morocănoasă a bătrînului apare un zîmbet și apoi cei doi se îmbrățișează.

Teatrul„Satiricus I.L.Caragiale” a prezentat miercuri, 7 mai, începînd cu ora 19.00, spectacolul „Cerere în căsătorie” care are la bază piesa marelui dramaturg rus Anton P. Cehov. Spectacolul pune în scenă două povești de dragoste, care după momente de furie și pasiune culminează cu cereri în căsătorie. În prim plan apare Ivan Vasilivici care este îndrăgostit de frumoasa fiică a vecinului său, urmat de văduva Elena Ivanovna Popova care se trezește în prag cu creditorul care îi va deveni soț. Grigorii Stepanovici Smirnov, a venit să își recapete banii pe care îi datorează răposatul soț al Elenei Ivanovna Popova. „Am nevoie urgent de bani că mă mănîncă creditorii”, spune acesta, însă văduva se arată indispusă, iar încercarea bărbatului de a-și recupera banii nu are sorți de izbîndă. Pe cînd soțul ei era în viață, pentru a trăi în lux și a menține imaginea de familie respectabilă, a făcut diverse împrumuturi.

Fericire în doi

Lumina se stinge, iar pe scenă se joacă a doua poveste de dragoste, în care tinerii par mai sfioși ca niciodată. „M-am hotărît să te rog să…”, spune emoționat Ivan tinerei care cu așteaptă cu urechile ciulite o declarație. Însă, tînărul vrea să vorbească doar despre banalități. Și dacă la început frumusețea momentului te pune pe gînduri, peste cîteva clipe perechea ilustrează și o altă ipostază a dragostei, cea plină de mici certuri. Spectatorii tresar din cauza unei neînțelegeri provocate de o parcelă de pămînt, de la Poiana Boilor. Îndrăgostiții se întrec în tachinări, iar tatăl socru agravează situația dînd dreptate fiicei sale. Ivan Vasilevici trîntește ușa indignat și pleacă. „Și pentru ce a mai venit?!”, întreabă fata nedumerită. „Pentru ce, pentru ce… Să te ceară de nevastă”, îi explică Stepan Stepanovici. „Parcă-i un cîrnat în frac… cheamă-l înapoi!”.

Dacă dragostea presupune ceartă, creditorul și văduva ajung să se dueleze în pistoale pentru că la mijloc stau banii și demnitatea. „Poate mă învățați să trag din armă?”, îl roagă văduva pe domnul urmărit de creditori, iar sala izbucnește în rîs. Bărbatul fermecat de aceasta îngenunchează întrebînd ferm „Doriți să fiți soția mea?”. Fără ezitare, din gura văduvei răsună un „Da!” hotărît. „Începe fericirea conjugală”. ■

VECINI DE TREABĂ

Praga, văzută prin obiectiv la Iași

de Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

Palatul Culturii și-a redeschis una din săli pe data de 9 mai cu ocazia unei expoziții de fotografie, intitulată „Invazie 68 Praga”. Karin Friesenbichler, pe atunci în vîrstă de 30 de ani, a realizat imaginile în timpul celor şapte zile ale invaziei ruse din Cehia din august 1968, pe care a reuşit să le trimită clandestin din țară, ulterior emigrînd şi instalîndu-se în Franța. Fotografiile au fost publicate de agenția „Magnum Photos” în 1969 în numeroase reviste internaționale cu ocazia împlinirii unui an de la invazie. După 45 de ani, pozele au putut fi văzute de ieșeni în holul central al Palatului Culturii. Prin intermediul acestor ferestre către trecut s-au spus poveștile tinerilor urcați pe tancurile rusești.

Printre cei prezenți la vernisajul de vineri au participat și Excelența Sa Jiří Šitler, ambasadorul Republicii Cehe în România, René Kubášek, directorul Centrului Ceh Bucureşti, Stanislas Pierret, consilier de cooperare şi acțiune culturală al Ambasadei Franței în România și director al Institutului Francez din România, Karin Friesenbichler, dar și Romeo Olteanu, prefectul județului Iași și Gheorghe Nichita, primarul municipiului Iași. „România a fost singura țară membră a Pactului de la Varșovia care nu ne-a vizitat cu tancurile în ’68 și aș vrea să mulțumesc românilor pentru că au știut că nu este politicos să mergi undeva fără să fii invitat. De asemenea, sîntem recunoscători și autorului acestor ilustrații”, a declarat Excelența Sa, Jiří Šitler, ambasadorul Republicii Cehe în România.

Lucrările au mai fost expuse în țară și în toamna anului trecut, cu ocazia împlinirii a 45 de ani de la invadarea Cehoslovaciei, pe 21 august 1968, de către forțe militare din Uniunea Sovietică şi aliații ei din Pactul de la Varşovia, cu excepția României. Expoziția a fost găzduită, în perioada octombrie 2013 – aprilie 2014, la București, Timișoara şi Sibiu, ultima urmînd să aibă loc la Cluj-Napoca. Chiar dacă în cadrul expoziției organizate de Institutul Francez din România, în parteneriat cu Centrul Ceh București, Magnum Photos și Complexul Muzeal Național Moldova Iași au putut fi văzute doar o parte dintre fotografiile realizate de către Karin Friesenbichler, cei prezenți au putut cumpăra, cu o reducere de 20%, versiunea în limba română a albumului acestei expoziții. ■

Ucraina și visul lui Putin pentru o Novorussia

Tensiunile din Estul Europei se apropie de apogeu?

Situația din Ucraina a (sur)prins Uniunea Europeană pe picior greșit. Comunitatea nu are deocamdată la îndemînă instrumente și specialiști care să gestioneze favorabil situația și atunci Rusia își poate duce planurile la îndeplinire aproape liniștită. Singura voce care se face auzită și se impune pe continentul european este din păcate cea a SUA. În cea de-a cincea lună a demonstrațiilor din Ucraina, asistăm la fel de „război rece", deja înfierbîntat de acțiunile separatiștilor proruși care au asasinat, incendit și împușcat oameni nevinovați pe capete. Duminică, 12 mai, în regiunile Donețk, Lugnask sau Slaviansk ucrainienii au ieșit la referendumul de separare a estului de restul țării. Astfel, sub amenințarea armelor, se pare că Rusia dezgroapă tendințele expansioniste manifestate în secolul trecut.

Luptele au început în noiembrie.

Cei care critică lentoarea și lipsa de entuziasm a Occidentului au dreptate

de Ioan STOLERU | ioan.stoleru@opiniastudenteasca.ro

Cum se vede la Bruxelles situația din Ucraina?

Se vede foarte confuz, pe fundal de neputință. UE a fost luată cu totul pe nepregătite, încă din toamnă, din momentul refuzului, la summitul de la Vilnius, al lui Ianukovici de a semna Acordul de asociere. Chiar și atunci, în ultimul ceas, șefa diplomației UE, Catherine Ashton, și comisarul responsabil cu extinderea, Štefan Füle, au continuat să facă naveta Bruxelles-Kiev, sperînd să-l convingă pe Ianukovici să semneze. Acum, după invadarea Crimeei și mai ales după referendumul din această duminică din Donețk și Luhansk, UE nu poate decît să repete vorbe de „condamnare", „indignare" și „profundă ingrijorare", însă nu are nici un mijloc de presiune, în afară de niște sancțiuni care nici măcar nu merg atît de departe pe cît merg cele ale americanilor. Apoi, Comisia Europeană nici nu are în aparatul său diplomatic experți specializați în Rusia și afacerile rusești… Totul e lăsat în seama capitalelor.

Este Europa pregătită să ia măsuri mai drastice în cazul în care tensiunile se amplifică?

Pregătită nu este, nu, cum spuneam înainte, însă va fi obligată să o facă, în ciuda reticențelor multor capitale, în primul rînd Berlinul.

Parte din presa internațională critică SUA și UE pentru atitudinea blîndă, zic ei, cu care au răspuns Rusiei. Dumneavoastră cum vedeți lucrurile?

Cei care critică lentoarea și lipsa de entuziasm a occidentului au dreptate, însă trebuie înțeles mecanismul extrem de greoi și complex al instituțiilor UE. În cazul SUA situația e mult mai simplă, de aceea și sancțiunile lor sînt mai severe și merg mai departe.

Vi se pare că UE a vîndut ucrainienilor un vis al idealului european, pentru care să lupte, însă apoi, cînd i-a văzut încolțiți de ruși, s-a retras, lăsîndu-i cumva să se descurce singuri?

Este o foarte bună și succintă descriere a realității, da.

S-a vorbit despre faptul că parte din demonstranții ucraineni afișau mesaje extremiste împotriva minorităților de acolo. Ar putea o nouă putere la Kiev să fie într-un final în dezavantajul comunității de români din Ucraina?

Au și făcut-o deja. Unul din primele acte legislative ale Parlamentului de la Kiev, după fuga lui Ianukovici, a fost de a anula, pe la începutul lui martie, legea care permitea folosirea limbilor minoritare. Ucraina, ca și România de altfel, semnase deja acum cîțiva ani Carta limbilor minoritare a Consiliului Europei, însă noua putere a anulat-o. Căutînd să diminueze statutul limbii ruse, ei au încălcat de fapt drepturile tuturor minorităților, inclusiv ale celei române.

Lui Dmitri Rogozin, vice prim-ministrul Rusiei, nu i s-a permis să zboare prin spațiul aerian al României, acesta aflîndu-se pe lista UE a persoanelor sancționate. „Ei bine, domnilor din România, în curînd vă vom explica totul, cine sînteți și ce credem despre voi", a fost răspunsul său. Credeți că România va avea de suferit sau va fi afectată în vreun fel de lucrurile care se petrec acum?

Nu, nu trebuie exagerat incidentul. Aversiunea Moscovei e dirijată mai degrabă împotriva țărilor implicate direct în susținerea Kievului și anume Polonia și țările baltice. România nu a făcut decît să aplice lista de sancțiuni impusă în comun de cele 28 de state membre. Rogozin personal se află pe acea listă de interdicție de a pătrunde în spațiul UE. România e mai degrabă importantă pentru Moscova în privința atitudinii pe care o avea în legătură cu Transnistria și Republica Moldova, în cazul în care conflictul se extinde și acolo.

Dan ALEXE
jurnalist freelance

Cum va fi afectată Republica Moldova de tot ce se întîmplă acum?

Moldova riscă să fie profund destabilizată, atît din exterior, cît și din interior. De aceea UE a grăbit semnarea acordului de asociere cu Chisinăul, ca și cu Tbilisi de altfel. Moldova și Georgia vor semna acordurile de asociere cu UE luna viitoare, la Bruxelles, iar Moldova a primit deja, în plus față de Georgia, și ridicarea obligativității vizei de tip Schengen.

Poate crea această Novorussia pe care încearcă Putin să o învie un precedent periculos în politica internațională actuală?

Desigur, precedentul a fost deja creat, se întîmplă sub ochii noștri și s-a pus capăt lumii stabile și liniștitoare pe care o cunoșteam de la acordurile de la Helsinki încoace, prin care se garanta inviolabilitatea frontierelor.

Actuala conducere a României, Guvernul mai ales, pare să critice superficial spre deloc acțiunile Rusiei, chiar dacă se petrec „peste drum" de noi. Cum vedeți poziția noastră, ca vecin al Ucrainei și membru UE / NATO față de aceste evenimente?

Superficialitatea și teama sînt de atribuit guvernului, pentru că declarațiile lui Traian Băsescu sînt mult mai ferme. Guvernul are însă în spate oameni care nu doresc nici un fel de supărare cu Moscova, atît din considerente economice, sau personale, cît și din motive generate de o ideologie deformată și deformantă: aceea de a considera Rusia oligarhică și autoritară de astăzi un fel de continuatoare a idealurilor socialiste, cînd e vorba de fapt de un regim mai apropiat de cel din Chile din vremea lui Pinochet, decît de un paradis al muncitorilor și țăranilor. ■

PUBLICITATE

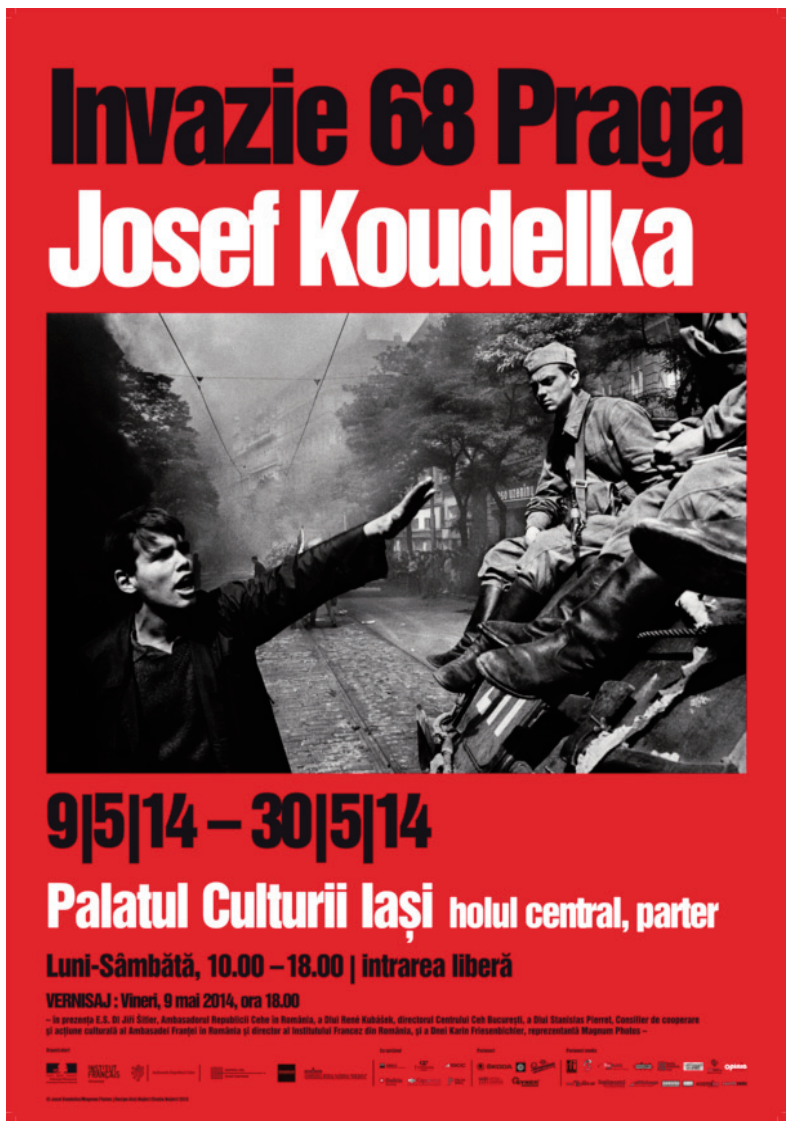

Recesiunea poate face Rusia şi mai periculoasă

Văd că Banca Mondială şi FMI se înghesuie să proclame în recesiune economia rusească, doar-doar l-or speria pe Putin cu o aşa neagră perspectivă economică.

Integrarea Crimeei în Federaţia Rusă va duce la o scădere de 2% anul acesta, spun finanţiştii internaţionali, argumentînd astfel ştiinţific declaraţia preşedintelui american Barack Obama care spunea că acest comportament agresiv al lui Putin va fi din ce în ce mai scump pentru poporul său.

Daaa' de unde… poporul rus a defilat singur, fără să-l oblige nimeni, în Piaţa Roşie, pentru prima dată de la desfiinţarea URSS. Au fost peste o sută de mii de oameni care şi-au cîntat aprobarea pentru Ţarul Vladimir Putin şi nu, aici nu mai este vorba de propagandă, ci de efectele ei.

Rușii chiar aprobă politica expansionistă a conducătorului lor și, dacă le spui că uite zice FMI-ul că au intrat în recesiune, vor rîde de tine.

Pe de altă parte, și cu recesiunea asta e o poveste, căci dacă e să compari economia unei Federații mai mici de anul trecut, cu cea a unei Federații mai mari, cu tot cu Crimeea, nu prea are cum să-ți dea cu minus.

Din punct de vedere economic, Putin procedează ca la carte devalorizînd rubla într-o astfel de situație, căci astfel îi taxează dur pe investitorii străini care vor să plece și stimulează economia printr-o masă monetară mai mare. Desigur, rusul care defilează de 1 Mai în Piața Roșie, bucuros că e din nou cetățeanul unei mari puteri mondiale, va sărăci prin inflația respectivă, dar nu va da vina pe Putin pentru asta, ci pe imperialistul de Obama care uite, tocmai a zis cu subiect și predicat faptul că el rusul va plăti scump alipirea Crimeei. Partea cu adevărat proastă este că, isterizată în aprobarea lui Putin, opinia publică din Rusia se transformă apoi într-un adevărat motor pentru alte și alte expansiuni teritoriale, oferindu-i conducătorului iubit și pîrghia de oprire a recesiunii economice. Așa cum istoria a demonstrat în absolut toate cazurile, o structură imperială se menține atîta timp cît se extinde, iar dacă se oprește din extindere, intră în criză.

Moise GURAN
jurnalist la TVR

În altă ordine de idei, să nu ne bucurăm pentru recesiunea Rusiei căci asta o face și mai periculoasă. ■

Text publicat pe www.biziday.ro la data de 1 mai

Opinia studențească
Numărul 484 | 12 - 18 mai 2014

FĂ UN STOP-CADRU

Alune crănțănite în 90 de minute

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

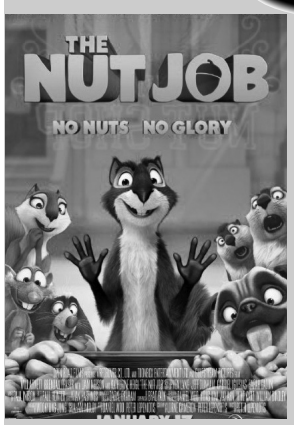

Titlu: „The Nut Job”
Regizor: Peter Lepeniotis
An: 2014
Actori: Will Arnett, Brendan Fraser, Liam Neeson
Gen: Animație, Comedie

★★☆☆☆

Dacă viața ar fi o alună, nu ar fi crocantă și nici învelită doar în coajă sărată și maronie. Ar fi mai degrabă moale și flexibilă ca o bucată de plastilină și ai modela-o doar cu degetele. Asta încearcă să spună personajele din „The Nut Job”, care nu este doar un film amuzant de animație pe care să îl urmărească cei mici între două reprize de somn de la amiază. Este o altă luptă pentru supraviețuire, ambalată în corpul unor veverițe, șobolani și cîrtițe care, vorbind în limba lor, reușesc să se coordoneze asemenea unor adulți. Sub sloganul „No nuts, no glory” aceștia pleacă să își caute hrana pentru următoarea iarnă săpînd, furișîndu-se sau păcălind oamenii care par monștri pe lîngă ei.

Deși inițial povestea nu aduce ceva nou, fiind un subiect aproape clișeizat și folosind adeseori ca punct de pornire al unei pelicule, de data aceasta noutatea este ascunsă în modul de construcție al personajelor. Lupta de supraviețuire este dusă de Surly, o veveriță alungată din comunitate din cauza mîndriei pe care o arată față de ceilalți, încercînd să își asigure proviziile pe cont propriu. Ca în orice film în care este inclus și spiritul comunității, indiferent dacă este vorba despre animale sau oameni, trebuie să existe și o poveste de dragoste. Deja clișeu, povestea de dragoste se înfiripă între Surly și cea mai admirată veveriță. Atunci cînd acțiunea plictisește și te face să îți muți ochii pe un alt ecran, ești readus pe tărîmul veveriței și al luptei pentru alune de Buddy, un șobolan zîmbăreț și prieten de nădejde al lui Surly. Acesta îi apare în fața ochilor fluturînd mîinile și zîmbind tîmp, de fiecare dată cînd veverița este deznădăjduită sau cînd se simte singură.

> Acțiunea este concentrată într-un singur loc, cu aceleași personaje, făcînd ca minutele să treacă greu.

Un minus al acestei pelicule este faptul că acțiunea este concentrată în cea mai mare parte într-un singur loc, cu aceleași personaje, făcînd ca minutele să treacă greu. În mod evident, finalul nu vine cu nimic nou, știind încă din primele clipe că Surly va deveni dintr-un fugar răzvrătit un erou al comunității, iar ca răsplată va avea afecțiunea veveriței care la început nu credea în el. Ca în orice basm sau film Disney. Filmul nu este amuzant sau captivant pentru cei care s-au săturat de povești de dragoste ambalate și ascunse prin orice colț de film, dar poate destinde măcar obrajii celor mici, care nu vor uita zîmbetul larg al șobolanului Buddy. ■

NAVIGHEAZĂ PE-O PAGINĂ DE CARTE

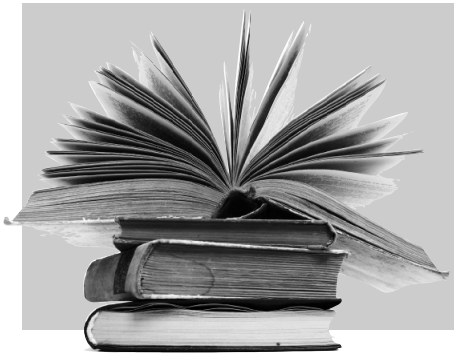

Titlu: „Sînge de pasăre pe haine”
Autor: Liviu G. Stan
An: 2014
Editură: Humanitas
Gen: Ficțiune

★★★★☆

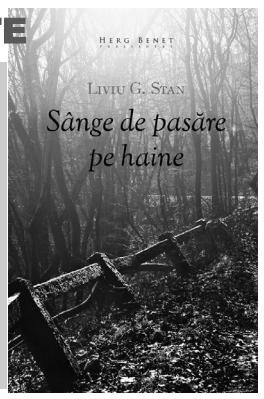

Călăuze cu gînduri macabre

de Adelina MEILIE | meilieadelina@yahoo.com

Imaginaţia este uşa de scăpare atunci cînd, înlănţuiţi de probleme, vrem să evadăm. Am deschis acea uşă, am plecat pe tărîmuri doar de noi ştiute şi ne-am întors la realitate în situaţii limită. Dar ce se întîmplă atunci cînd nu mai găsim drumul de ieşire din acest labirint al imaginilor fictive? Nu mai distingem realul de imaginar.

Asemeni unui schizofrenic asculti voci care nu sînt justificate, le crezi şi le urmezi sfaturile. Aşa a facut şi copilul David Jarek, personajul principal din „Sînge de pasăre pe haine”, care a devenit dependent de prezenţa „băiatului-care-fuge-după-o-pasăre”. În perioada în care părinţii lui orbiţi de ură şi plictisiţi de o responsabilitate atît de mare ca David, lumea celui mic s-a mutat într-o altă dimensiune.

Plecînd dintr-o Românie ce omoară speranţe, soţii Jarek evadează „într-o Polonie a protestelor muncitoreşti” condusă de comunişti. Acolo s-au străduit să-şi facă un rost, dar au eşuat, iar viaţa copilului cu o imaginaţie ieşită din comun a fost construită pe ruinele căsniciei părinţilor lui.

Bărbatul David, urmărit de dramele copilăriei, şi-a făcut studiile şi a părăsit Polonia pentru România, dorind să dezlege misterul vieţii mamei sale, Irena, şi să facă un film despre ea. A ajuns să cunoască violenţa iernii de pe pămîntul românesc şi atmosfera rece de pe străzile Brăilei. Acest om se crede matur, dar împarte pumni şi sparge sticle în capul oricărei persoane care îl contrazice ori se caută pe sine pe străzi uitate de lume.

În primul său roman Liviu G. Stan i-a dăruit personajului David o viaţă colorată de cultură, iubire, dar şi un iad al imaginaţiei sale. Scena din filmul lui Ingmar Bergman, „Hour of the Wolf”, în care o flacără de chibrit devine lună în bezna unei camere, susţine furtuna din interiorul personajului, la fel şi evocarea tabloului lui Zdzislaw Beskinski, pictor polonez, în care arătări suprarealiste călăuzesc fiinţa umană.

> Bărbatul David dorește să dezlege misterul vieții mamei sale, Irena.

Raţiunea este adevăratul salvator, dar vine prea tîrziu. Pe David nu a reusit să-l salveze, chiar dacă acesta a izbutit să găsească ieşirea din labirintul născocit de o minte zdruncinată de personaje inexistente. Acest lucru nu i-a adus fericirea.

Însăşi viaţa sa este un scenariu pentru un film care ne arată că toţi avem demoni în noi, dar şi că ceea ce ne diferenţiază sînt amintirile din copilărie. Doar ele „mai pot respinge frica de moarte”. ■

ASCULTĂ DE (LA) NOI

Album: „I Never Learn”
Artist: Lykke Li
An: 2014
Gen: Indie pop

★★☆☆☆

Maturizare în trei părți

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

Cîntăreței suedeze Lykke Li îi place negrul. Pe haine, în jurul ochilor migdalați și în versurile melodiilor sale. În cele trei albume pe care le-a lansat din 2008 pînă anul acesta, cîntă despre despărțiri, singurătate, inimi de piatră, de oțel și frînte. În schimb, în piesele de pe ultimul său material, „I Never Learn”, Lykke Li spune că s-a maturizat, deși a păstrat aceeași tematică. A lăsat deoparte trilurile tribale, bătăile de tobe și vocalizele jucăușe și le-a înlocuit cu chitare, clape de pian și c-un glas gîtuit de regrete.

Scriind cîntecele pentru ultimul album al trilogiei, artista recunoaște că mai degrabă i-ar plăcea să fie recunoscută drept compozitoare decît o cîntăreață pop. Iar faptul că cele nouă piese au fost scrise la o singură mînă se observă de la o ascultare. Aceeași tonalitate ușor deznădăjduită care izbucnește în refrene și aceeași tentă a versurilor. Poate că din această cauză e dificil să rămîi cu o singură melodie în minte. Doar anumite frînturi se lipesc de timpane, dar nu neapărat pentru că sînt memorabile, ci pentru că ideile se tot repetă pe parcursul unui cîntec. Iar atunci cînd nici o melodie nu are cu mult peste patru minute, e imposibil să nu te trezești fredonînd cîteva cuvinte. Doar piesa care a împrumutat numele albumului iese din tiparul imprimat în celelalte. De această dată, artistei i-au fost de ajuns 15 versuri și două strofe să-și cînte oful.

Lui Lykke Li îi place, în schimb, să se joace cu metaforele, dar imaginea de ansamblu a albumului face ușor de deznodat sensurile melodiilor. Dacă în „No Rest for the Wicked”

> Lui Lykke Li îi place să se joace cu metaforele.

vorbește apăsat despre singurătate, în „Gunshot” compară o relație nefericită cu un glonț primit direct în moalele capului. Linia melodică din „Heart of Steel” pare mai optimistă, iar corul dă impresia că ar putea să coloreze cerneala neagră cu care au fost scrise filele de jurnal.

Dar odată ce asculți versurile, îți dai seama că lucirile reci ale unei inimi de oțel nu ar putea să îmbujoreze obrajii, nici măcar să facă pielea să se zgribulească. „Never Gonna Love Again” este scrisă cu literă de lege și „Love Me Like I’m Not Made of Stone” e o rugăminte. Încă din titlurile melodiilor Lykke Li pare hotărîtă. Cum nu reușește să învețe din greșeli, a decis să nu mai iubească din nou. ■

ASTRELE DIXIT

Vrei ca semestrul acesta să nu mai fii codașul clasei și de aceea, în loc să te pui pe învățat, ai început să-ți perii profesorii și să le faci complimente, ori să le dai like la toate postările de pe Facebook. Credem totuși că ar fi mai eficient și mai sigur să te apuci de învățat.

Treci prin criza scriitorului. Nu-ți iese nici un eseu, temele sînt proaste, iar la examene nu știi ce să scrii. Ar fi bine să nu ajungi la disperare și să iei modelul lui Ponta. Chiar dacă este mai simplu și mai ieftin să dai un copy și un paste, poți face totuși apel la cîteva sticle de bere.

Ai devenit atît de îngrijorată de sănătatea ta că nu mănînci nimic fără a fi temeinic fiert sau prăjit, iar fructele le dezinfectez atent cu șervețele umede sau alcool medicinal. Ar fi totuși mai sănătos dacă ai renunța la pachetele de țigări și la cantitățile industriale de vin și vodcă.

De cîteva săptămîni te simți ca și cum ai fi captiv într-o cutie. Nu mai ai aer, toate lucrurile și toată lumea te enervează, nu ai chef de nimic și toate îți ies pe dos. Este semnul că ai neapărată nevoie de o vacanță. Trebuie să mai ai însă nițică răbdare. Încă cîteva săptămîni și ne vedem în Vamă.

Colegii tăi de an te enervează atît de tare că ai ajuns să îți dorești să vină Apocalipsa. Un meteorit de dimensiunile Iașului, un cutremur puternic ori o inundație devastatoare te-ar mulțumi. Nu contează că alături de ei vei muri și tu. Măcar vei ști că nu mai are cine să-ți toace nervii.

Ți-a plăcut atît de mult la Filarmonică că, dacă vei ajunge multi milionară îți vei angaja propria orchestră care să susțină spectacole doar pentru tine. Vei avea grijă însă să antifonezi sala de spectacole. Doar tu ai voie să asculți muzică bună. Pînă atunci însă ți-ai cumpărat o pereche de căști noi.

PRIMUL RĂCNET

Avioanele care aduc Internetul

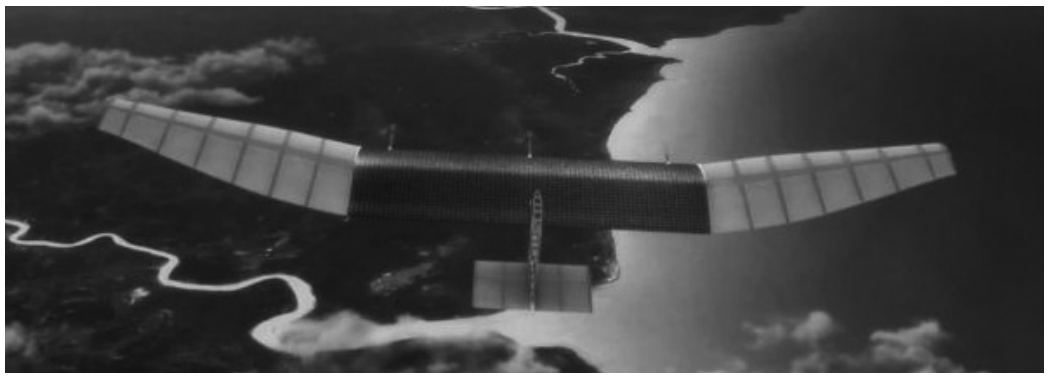

Dronele vor zbura luni sau chiar ani la 20 de mii de metri altitudine.

de Ana-Maria BUCUR | anamaria.bucur@opiniastudenteasca.ro

Deși trăim în secolul XXI, secol în care tehnologia ne încolțește la fiecare pas, de fapt nu este chiar așa. Anumite zone din America de Sud și Africa, pentru care aparate precum roboții de bucătărie sau tabletele sînt un lux, nu au acces la Internet sau conexiune *wireless*. Tocmai de aceea Facebook, considerată în momentul de față cea mai importantă rețea de socializare din lume, care are la nivel mondial aproximativ 1,23 de miliarde de utilizatori activi pe lună, s-a gîndit să le facă un bine. De aceea a anunțat că va organiza o echipă de cercetători pentru a căuta noi mijloace de a furniza servicii de Internet în regiunile care nu au încă acces la această facilitate, folosind raze laser și avioane cu propulsie solară.

Din echipă vor face parte experți NASA și cinci oameni ai firmei britanice Ascenta care a creat primele versiuni Zephyr, avioane pe pilot automat, alimentate cu energie solară, capabile să zboare pe distanțe mari. „Misiunea noastră este să facem o lume mai deschisă și mai conectată. De aceea ne concetrăm asupra unor mijloace pentru a furniza oamenilor, din cer, Internet", a explicat fondatorul Facebook, Mark Zuckemberg, într-un mesaj publicat pe propriul profil.

Anul trecut, prin programul „Internet.org", cei de la Facebook au reușit să conecteze trei milione de persoane din Philippines și Paraguay. O continuare a acestuia este programul „Connectivity Lab", prin care se urmărește să se producă noi tehnologii de răspîndire a Internetului. Pentru acesta au nevoie de avioane care să se mențină timp de cîteva luni, poate chiar ani la 20.000 de metri altitudine, indiferent de vreme, și să difuzeze Internet la un cost redus. Printre proiectele vizate se numără și razele laser care să conecteze sateliții între ei pentru același scop.

Mark Zuckerberg a anunțat în presă, la începutul lunii mai, că are de gînd să cumpere producătorul de drone cu propulsie solară Titan Aerospace, cu obiectivul de a trimite astfel de drone în Africa. Compania Google are un proiect similar, pentru care a efectuat deja teste, utilizînd însă baloane cu aer cald în loc de drone.

Fiindcă Facebook-ul s-a milostivit să le asigure celor defavorizați Internet la un preț acceptabil, acestora nu le rămîne decît să facă rost de platforme prin care să facă conexiunea. Iar în loc de dansul ploii, vor face dansul „conexiunii" atunci cînd acesta se va întrerupe.■

DE LA CENTRU

Ceea ce ne separă

Înainte să dezbată reacția Uniunii la tensiunile din Ucraina, europarlamentarii comemorează 100 de ani de la Primul Război Mondial, iar neamțul Daniel Cohn-Bendit ține să împărtășească o istorie personală. O tot zice cînd merge prin școli, dar e bună și acum, în ultima sa zi de plen în Parlamentul European. Domnul Cohn-Bendit fost conceput imediat după debarcarea din Normandia, la prima reîntîlnire de după război a părinților săi. „Dacă aș fi putut vorbi în prima zi a vieții mele, să le spun părinților mei că în Europa nu vor mai fi granițe, ar fi zis că vorbesc prea devreme și că zic doar prostii", continuă el, iar sala asta rotundă populată de eurosceptici, euromoderați și euroentuziaști se amuză.

Trenul din care scriu urcă acum dinspre Strasbourg către Luxemburg și, mai departe, către Bruxelles. Două țări și-o țărișoară în cinci ore, nu știi unde încep și unde se termină. Sînt șiruri de case din piatră acoperite cu țiglă roșie între care se ivește cîte o turlă ascuțită cu ceas. Așezările astea sînt la fel de banale precum cîmpiile dintre ele: verde, gri, alb, roșu. Pe rîndul de lîngă mine e o bătrînă cumsecade la vreo șaptezeci de ani. Caucaziană, slabă, păr alb, cămașă, fustă. Ofemeiecaoricarealta, dar care n-ar fi putut în veci să fie româncă sau poloneză. Mă întreb cîtă vreme o să mai pot ghici din prima un occidental rătăcit printre estici și invers. Ce ne deosebește, întîi și-ntîi: avem la dispoziție gene diferite, sortimente diferite de zîmbete, altfel de supărări, sau – pur și simplu – zilele cele mai obișnuite ne sînt altcumva?

Printre șirurile de europarlamentari trece din cînd în cînd un chelner în

Vlad ODOBESCU
Jurnalist freelance

frac și cu papion alb, poartă elegant o tavă cu cești de cafea sau cu un pahar cu apă. Se retrage apoi discret, prin spatele rîndurilor de steaguri. Azi, vocile parlamentarilor est-europeni sînt mai ridicate decît de obicei. Sfîșie pe alocuri respectul reciproc cu pronunții slave, dure. Sînt polonezi, români, cehi, care cer acțiuni hotărîte împotriva Rusiei.

Diseară, într-un colț liniștit de Bruxelles, o să-mi văd părinții, veniți de două zile în vizită la familia surorii mele. La 60 de ani, tata a fost pînă acum o singură dată spre Vest. Și doar pînă în Ungaria, și doar în 1990, și doar ca să vîndă acolo niște maieuri tricotate într-o fostă fabrică comunistă ca să ne ia primele cutii de cola și pungi cu jeleuri. Azi, în schimb, a dat fuga din Belgia în Germania, iar mîine o să mergem cu toții să vedem Marea Nordului și o să fie bine. ■

SCOR LA PAUZĂ

Deznodămîntul roș-albastru

de Iulian BÎRZOI | iulian.bîrzoi@opiniastudenteasca.ro

După ce reușea anul trecut să cîștige campionatul după o pauză de cîțiva ani, acum, Steaua nu a mai avut nicio emoție în a repeta performanța, săptămîna trecută reușind să o învingă pe U. Cluj cu 1-0. Astfel, deși mai sînt două etape pînă la final, matematic, echipa din Ghencea nu mai poate pierde cel de-al 25-lea titlu de campioană a României, iar din cîte s-a observat campionatul acesta, nimic nu-i prea stă în cale să-l cîștige și pe următorul. De asemenea, roș-albaștrii au mai stabilit și un record absolut, fiind singura echipă din 1989 care să cîștige de trei ori două titluri consecutive.

În acești doi ani de cînd este la Steaua, Laurențiu Reghecampf a reușit să-i transforme pe steliști din echipa care se îneca cu golurile la mal, în echipa care după cinci ani reușea să aducă titlul înapoi în capitală. Nimeni nu poate contesta faptul că Steaua nu a cîștigat pe merit, demonstrînd anul acesta că a ajuns din nou la o maturitate și fluiditate a jocului precum avea în 2005 în era lui Olăroiu.

Și deși nu vreau să minimizez performanța echipei din Ghencea, trebuie să recunoaștem că nivelul fotbalului din România se rostogolește la vale precum un cauciuc găurit. Și în niciun an nu s-a văzut mai bine decît acum, „sportul rege" fiind pătat de scandaluri de corupție și sisteme prost gîndite. Echipe care nu reușesc să obțină licența, echipe fără stadion, sau echipe fără bani să-și plătească jucătorii. Toate, cu jucători motivați să joace fotbal doar de salariu și nu din pasiune sau dragoste pentru club, jucători cunoscuți mai degrabă pentru ce blondă au agățat aseară în club sau cu cine s-au bătut sau jucători invizibili ai căror potențial nu va fi descoperit niciodată.

Chiar și așa, avem șansa ca în campionatul următor să dăm jos mucegaiul și să luăm de la zero tot ce a fost toxic, acum cu toții „greii" fotbalului la închisoare sau retrași. Iar misiunea „roșii-albaștrilor" nu va fi una foarte ușoară. Nu neapărat din perspectiva campionatului intern, ci mă refer la meciurile europene, unde la ultima participare am fost rușinea Europei. La fel crede și Ladislau Boloni, care admite că „punctele pe care le-a obținut în UCL n-au reprezentat limita Stelei, ci a clubului românesti. Însă, în campionat, dominația este inconstestabilă'. Astfel, după foarte mult timp, putem începe să ne recăpătăm speranța și cine știe, poate că la următorul Campionat Mondial sau European ne vom putea califica și noi. ■

MAI PLAȚI CA ECRANUL

Să fim responsabili, zic!

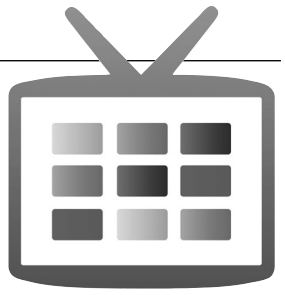

de Liza CÎRJĂ | cîrja.liza@opiniastudenteasca.ro

Vă invit la un exercițiu de auto-conștientizare prin care să aflăm, pe baza unor rapoarte oficiale, pe ce poziție se află România cînd vorbim de libertatea presei. Rezultatele nu prezintă o presă prea liberă. „Reporteri fără Frontieră" ne ajută și ei la o conturare cît mai clară a imaginii despre cum e văzută libertatea presei de la noi publicînd un clasament care situează România pe locul 45. Anul acesta, comparativ cu anul trecut, România a coborît trei poziții.

Ca punct de reper putem lua doar titlul cu care Mihai Păvălescu își începe articolul din Forbes acesta fiind „Televiziunile private nu strălucesc la capitolul libertatea presei". În raport toate televiziunile românești care sînt importante pe piața media actuală sînt menționate negativ fiind susținute de cazuri concrete. Astfel s-au sintetizat cele mai importante evenimente din anul 2013 care au marcat într-un fel această piață media. Se trece în revistă, printre altele, demisia lui Adrian Sîrbu din funcția de Director Executiv al companiei Central European Media Enterprises Ltd. sau retragerea licențelor de către CNA pentru Money. ro și Zeus TV SAU OTV. Pe lîngă aceste evenimente mai sînt trecute, în număr mult mai mare, derapajele comise de jurnaliști, patronate sau alte instituții publice. Antena 1 de exemplu, este menționată pentru scandalul din luna octombrie a anului trecut. Atunci actorul Mihai Bendeac nu a fost de acord să-și realizeze emisiunea folosind niște subiecte impuse. România TV și Antena 3 au fost și ele trecute în revistă, avînd un întreg subcapitol.

Instituțiile mass-media din țară „continuă să fie politizate" constată și IREX. Bîjbîie ici, colo cîte un jurnalist care își declară dezamăgirea privind situația presei actuale, dar cam atît. Poate mai semnează și inițiativa luată de siteul revista22.ro, care invită jurnaliștii care nu doresc să mai deterioreze bunele practici jurnalistice, să protesteze. Astfel s-au strîns 583 de jurnaliști din întreaga țară. Am putea spune că aceștia iau inițiativă pentru o schimbare în bine, însă lucrurile se precipită atunci cînd ținta principală al acestui protest este trustul Intact, cu precădere Antena 3. O presă curată nu este umbrită doar de acest post de televiziune ci aproape de toate.

Responsabilitatea profesională este, așadar, principala problemă a rezultatului acestui raport prezentat mai sus. ■

ASTRELE DIXIT

În ultimul timp ai început să ieși la alergat în fiecare dimineață însă nu ca să slăbești ci pentru că insomniile nu te lasă în pace. Nu ai scris încă nimic la licență, iar profesorul îndrumător te sună în fiecare zi. Cred că ar cam fi timpul să îți mai faci drum prin bibliotecă.

O ghicitoare a dat în cărți și ți-a spus că săptămîna aceasta vei avea noroc la bani și că vei în cale îți va apărea iubirea vieții tale. De aceea, chiar dacă nu o să ai vreun motiv să ieși din cămin, ar trebui să colinzi în fiecare zi orașul. Nu se știe niciodată de unde va sări iepurele.

Încă îți cauți jumătatea, dar nici un băiat nu respectă criteriile tale. Vrei să fie chipeș, brunet, înalt, puternic, să te drăgălășească și să-ți facă multe cadouri, să aibă ochii verzi, să fie bogat și să aibă sondă de petrol. În concluzie îți dorești un arab, însă unul care vrea o singură soție.

Ai găsit modalitatea perfectă de a face bani de buzunar. Ai observat că au înflorit florile în toate parcurile din Iași și de aceea te-ai gîndit să faci cîteva parteneriate fie cu Daniel și Anca fie cu vreo florărie de pe Copou. Ți-ai confecționat deja un costum de ninja pentru a trece neobservat.

După o vizită la unul dintre liceele din Iași ți-ai dat seama că visul tău de a fi profesor s-a năruit. După doar o oră în una din clasele de curs ai încercat să arunci pe geam doi elevi, pe alții ai reușit să-i învinețești, iar pe ceilalți i-ai înjurat temeinic de toate rudele de acasă.

Vrei să îți mărești bugetul pentru haine și pantofi, dar nu vrei să îți cauți încă un loc de muncă. De aceea te-ai apucat de citit de zor presa sportivă. Te gîndești că dacă îți reușesc cîteva pariuri la meciurile de fotbal sau la cursele de cîini problema va fi rezolvată și buzunarul va fi plin.

Cuplurile pentru care a cîntat Proconsul se iubesc și azi

Au fost interpretate atît melodii de dragoste, cît și cover-uri celebre.

Vineri de la ora 22.00, în Dublin Pub, trupa Proconsul a dorit să creeze armonie între cuplurile din Iași. Membrii trupei au adus pe scenă single-ul lansat anul acesta de Ziua Îndrăgostiților, „Tu ești fata pentru care cînt” și melodiile care i-au făcut celebri. Proconsul a jonglat timp de o oră cu melodii românești romantice și cu piese internaționale ale trupei Coldplay. Trupa a încercat să dea foc la scenă, dar unele momente mai duioase au domolit pub-ul.

Pe durata concertului, publicul a fost tăcut.

de Liza CÎRJĂ | cirja.liza@opiniastudenteasca.ro

Proconsul a intrat tiptil în Dublin Pub. Chiar dacă artiștii repetau pe scenă, publicul nu-i prea băga în seama. Nici un hilizit, nici o vorbă spusă pe ascuns despre cei patru bărbați, ci doar discuții amicale între prieteni care continuă încă de cînd cuplurile s-au așezat la mese. „Despre tine” a vrut să spargă gheața, dar a reușit doar să o zgîrîi ușor. Publicul nu s-a entuziasmat și a răspuns prea puțin la îndemnurile artiștilor. Doar cîteva aplauze și mîini ridicate reacționează la interpretările artistului care prin mai multe încercări de mobilizare, invită publicul să-l ajute să cînte și să simtă versurile melodiei „Să spargem gheața”. La interpretarea celui mai nou single „Tu ești fata pentru care cînt” oamenii încep parcă să fie mai activi. Înainte de începerea propriu-zisă a cîntecului, Bodo atenționează: „Se spune că atunci cînd ești îndrăgostit, ți se pare că toate cîntecele de dragoste sînt despre tine și povestea ta”, iar jocurile de lumini și sunetele de chitară îmbinate cu cele ale tobei transformă pe cei prezenți în niște păpuși *voodoo*, care se mișcă acum așa cum sunetele le dictează.

Cupluri de o noapte și o zi

Trupa începe să cînte una dintre cele mai populare melodii din România „Pentru tine”, iar la refren este ajutată în cor de toți cei prezenți în sală „Pentru tine/ Să știiiii/ Număr noapteee și ziii”. Cîteva cupluri dansează lent pe ritm și cei care nu s-au ridicat să danseze se străduiesc totuși să-și manifeste plăcerea față de aceasta, cîntînd și ei alături de artiști.

O femeie de 40 de ani rămîne retrasă lîngă peretele paralel cu scena pe care sînt artiștii, fredonează cu tact versurile și bate încet din palme simțind parcă vibrația melodiei. Femeia îmbrăcată ca o adolescentă cînta melodiile de dragoste cot la cot cu membrii trupei și chiar dacă nu este acompaniată de nimeni, nu încetează să stea în picioare și nu își îndepărtează ochii de la scenă, sorbind-o cu privirea.

Bodo reușește să combine, între timp, două „cîntece nemuritoare create de artiști români”. Astfel, melodia compusă de Holograf „Ochii tăi”, urmată de melodia semnată de cei de pe scenă numită „Cerul” sînt unite și se cîntă prima strofă și refrenul la ambele melodii fără pauză între ele. Melodia din urmă este apogeul întregului concert, dar se cîntă pe alocuri fals din cauza vocilor adunate de prin tot localul la un „dacăăăă cerul ar puteaaaaa/ să te aducă în viața meaaaa/aș culege în palmă o steaaaa/ să te am pe tineee”.

Tot mai mulți oameni au energie acum și, deși Bodo i-a invitat să cînte melodia „Life is life nanananananana”, nu l-au însoțit pentru că nu știau versurile. Acesta a început să cînte fără să mai aștepte vreo reacție din partea publicului melodia „Paradise” a lui Coldplay și cea a lui Tina Turner „Rolling on the river”. Fără să se aștepte, de data aceasta, la ambele melodii oamenii l-au ajutat cu refrenul și au început să danseze.

„Simpaticul” de la intrare

La final trupa a reușit să facă publicul să se manifeste fredonînd, cu mîinile ridicate sau prin dans. Atunci cînd artiștii au mulțumit celor care i-au ajutat să realizeze întreg concertul, Bodo l-a strecurat în discurs și pe Ionuț „un băiat amuzant care se plimba prin față și e ahtiat după bani. Știe să spună bancuri așa că cereți să vă spună unul. Dacă nu reușește să vă facă să rîdeți atunci nu mai are rost să cumpărați CD-urile. Dar sunt sigur că o să reușească pentru că este un băiat simpatic”.

Ionuț a fost pus să vîndă CD-urile trupei după ce acesta le-a cerșit bani artiștilor cînd au sosit la local. Tot el ura „casă de piatră” cuplurilor care intrau în club, cerîndu-le apoi bani pentru bunăvoința lui. ■

CONCERT PICTAT ÎN ROȘU APRINS

Luna Amară a răsărit la Fix

de Ana Maria BUCUR | anamaria.bucur@opiniastudenteasca.ro

Trupa Luna Amară a îndulcit vineri seara atmosfera din „Teatru Fix” cu acorduri de rock și voci vibrante de roșu și albastru. Melodiile culese de pe albumele mai vechi au reînviat amintirile fanilor trupei, care au inclus în ritmul lor pînă și sticlele de bere.

Solistul Nick Făgădar urcă pe scenă pentru ultimele probe de sunet. După ce gîdilă *griff*-ul unei chitare și se asigură că sunetul este clar, i se alătură și restul trupei. În fața scenei, se leagă un cordon de oameni care sculptează aerul sărind. Asemeni celorlalți, basistul își scutură pletele imaginare. Vocalisul își scoate căștile din urechi pentru a se convinge și pe el atunci cînd strigă „Te ignor atent/Te iubesc absent” către “lumea oarbă”.

În centrul cafenelei, chipul contesei Elisabetei Bathory de pe tricoul unui băiat este împins și lovit în mișcări de pogo. Într-un cerc improvizat, cîțiva tineri sar, se izbesc și se rotesc, uitînd atît de ei cît și de cei din jur. “Eu amețesc numai cît mă uit la ei”, spune o tipă rîzînd. Ca să nu se lase mai prejos, un tip cu plete se urcă pe o băncuță și începe să dea din cap. Mai face uneori pauză pentru a-și așeza ochelarii, pe care, în ciuda mișcărilor acide ale corpului, îi împinge galant spre ochi. Obosit de repetarea gestului, îi dă jos și îi pune în buzunar.

Alternanța dintre piesele energice și lente este ocazia publicului de a se odihni. Trompeta învăluie în eleganță mai ales ritmul tobelor, iar lumea trece de la sărituri la unduiri lente. Un băiat înțepenește în poziția gînditorului cu privirea pierdută în podea, în timp ce un altul își ridică prietena în brațe și o leagănă în valuri. „Roșu aprins” pare a fi melodia preferată a tuturor. Pînă și lumina care scaldă scena se asortează cu melodia. Deconectat de lumea din jur, un tip înalt se leagănă cu părul pe față.

La întrebarea „Iubiți teii, Iași?”, drept răspuns de la public se întorc spre scenă aplauze puternice. Trupa nu uită să ne reamintească faptul că sîntem români, că România este a noastră și că nu trebuie să cădem victime ale unui sistem corupt. Cuvintele „Am ceva cu mintea ta / Indiferent de realitate/În mintea ta e tot noapte/E cușca ta” sînt îndemnuri la trezirea din automatism, trecînd dincolo de melodiile cu tandrețuri. Nu știm dacă urechile au prins din mers versurile și dacă le-au asimilat, însă blitzurile aparatelor au reușit să capteze imaginea celor de la Luna Amară alături de fani. ■

PUNCTUL PE VIP

Un Eurovision cu barbă

de Adelina MEILIE | adelina.meilie@opiniastudenteasca.ro

Eurovisionul din acest an a fost cîștigat de travestitul Conchita Wurst. Melodia „Rise Like a Phoenix”, interpretată de acesta, a clasat pentru prima dată Austria pe locul întîi în clasamentul celui mai mare concurs de muzică din lume. Cîștigătorul Eurovisionului a apărut prima dată în 2011 la emisiunea „Die Grosse Change” unde a interpretat melodia „My Heart Will Go On”, coloana sonoră a filmului Titanic. În același an a participat și la preselecția națională a Austriei pentru Eurovision. Atunci s-a clasat pe locul doi în preferințele austriecilor, fiind întrecut de trupa Trackshittaz.

Discuțiile în contradictoriu au fost stîrnite de look-ul său feminin, accentuat prin rochii elegante și machiaj îngrijit al ochilor migdalați, care contrastează cu o barbă pur masculină. În viața de zi cu zi, se pare că acesta este un decorator de vitrine, absolvent al școlii de modă din Graz, iar numele real este Thomas „Tom” Neuwirth. Amuzant este că tradus, numele său de scenă este echivalent cu „cochilie mică” (Conchita) și „cîrnat” (Wurst).

Cu toate că susține comunitățile gay, al căror simbol a și devenit, nu își dorește să fie privit ca o „femeie cu barbă”, ci vrea să devină o „drag queen” (bărbat care interpretează un rol feminin în spectacole). Cu toate acestea, Belarus, Armenia și mai ales Rusia s-au împotrivit apariției travestitului pe scenă, cerînd chiar și eliminarea sa din concurs. Rusia condamnă curajul Conchitei de a-și exprima liber sexualitatea, iar grupul LGBT (Lesbiene-Gaz-Bisexuali-Transexuali) incriminează abaterea de la convențional. A fost creată chiar și o pagină de Facebook anti-Conchita, în limba germană, care a adunat peste 38.000 de fani.

Conchita este decorator de vitrine.

Atitudinea României față de acest personaj este împărțită în mai multe tabere. Comentarii precum „Grotesc, mai grotesc e ca austriecii l-au desemnat să-i reprezinte” sau „ARĂTAREA Conchita Wurst” stau scrise pe majoritatea blogurilor. Mai mult, la SuperBingo Metropolis, emisiune difuzată duminică pe Antena 1, Daniela Crudu a ironizat cîștigătorul Eurovisionului de anul acesta, apărînd cu barbă și stîrnind hohote de rîs în platou. Iar pe Facebook au început deja să apară bărbați cu barbă îmbrăcați în rochii și rujați cu roșu aprins. ■

opinia studențească
FONDAT 1974
Casa de Cultură a Studenților
Str. Vasile Conta nr. 30, et. 2,
700106 Iași. **Telefon:** (0746) 230. 032
e-mail: redactia@opiniastudenteasca.ro
Web site: www.opiniastudenteasca.ro
www.facebook.com/opiniaveche

DIRECTOR: Laura PĂULEȚ
REDACTOR-ȘEF: Cătălin HOPULELE
REDACTOR-ȘEF ADJUNCT: Ioan STOLERU
ȘEF DE DEPARTAMENT: Iulia CIUHU
REDACTORI: Dan CONDREA, Iulian BÎRZOI, Cătălina DOBROVICEANU, Andrei MIHAI, Mădălina OLARIU
COLABORATORI: Ana-Maria BUCUR, Liza CÎRJĂ, Adelina MEILIE, Doina SÎRBU, Cristina STAMATE
PUBLICITATE: Bogdan COBUZ
EDITOR: Daniel CONDURACHE

Ședințele de redacție au loc luni și miercuri, de la ora 20.00.
Revista se poate procura și de la sediul redacției.